Oratio ad Deum pro gratiarum actione quod nobis dederit Mariã hominũ Advocatã.

Adoro te Deus meus in Nativitate novæ hujus Creaturæ tuæ, quam hodie das Mundo, & quam inter omnes Adæ Filios, ſplendeſcere facis tamquam lilium inter ſpinas per gratiam, & ſanctitatem, quæ ſecernit Nativitatem illius a nativitate iniqua aliorum hominum, qui naſcuntur inimici tui, & iræ tuæ filii. Promiſeras Deus novam hanc Creaturam, in qua incipit illuceſcere ſpes peccatorum; & inimicitia, quam poſueras, ut promiſiſti, inter hanc Mulierem, & ſerpentem, ſtatim in ipſa illius Narivitate deprehenditur, quemadmodum in ipſius Immaculata Conceptione illuxit. Hoc igitur eſt præludium victoriæ, quam Filius ejus relaturus eſt aliquando de principibus tenebrarum. Omnes te laudent, tibique benedicant, Domine, quod Mariam elegeris prærogativa adeo ſingulari, & omnes gratiæ, omneſque miſericordiæ, quibus illam prævéniſti, laudent te, teque in æternum glorificent. Tu quoque Virgo cælitus data pro ſalute univerſæ terræ, benedicaris; & modo Creaturæ omnes ſalutent te gratia plenam, ut Angeli ſalutationem prævertant: Nam cor, quod naſcitur, eſt nihilominus cor cumulatiſſimum Sanctitate Dei præ ceteris, quæ adhuc in rerum natura extiterunt. Spiritus Dei, qui inde facere quærit Templum Sapientiæ æternæ, in anteceſſum efficit vivam Virtutum omnium imaginem, cujus Incarnata Sapientia futura eſt verus prototypus; & quouſque Spiritus hic adorabilis efformabit ex Virginali tuo Sanguine corpus Filio Dei ipſius, non ceſſabit in ſingulos dies effundere gratias recentes, novamque Sanctitatem, ut anima tua, tuumque corpus dignum fiat Omnipotentis habitaculũ. *Auctor recens.*

DE SANCTO MARIÆ NOMINE.

M O N I T U M.

CUM Feſtivitas Sancti Nominis Mariæ non ita pridem fuerit inſtituta; mirum non eſt, ſi nullus ex antiquis Scriptoribus de eadem verba fecerit, & pauciſſimi recentiores Concionatores peculiarem de illa Sermonem ediderint. Verum Sanctum hoc Nomen apud Chriſtianos ita eſt venerabile, ut nullus ſit Eccleſiæ Pater, qui ejuſdem elogium prætermiſerit, neque ullus aſceticus Auctor, qui de illa ſingulari veneratione non loquatur. Itaque ſicuti ratus non ſum hoc mihi prætermittendum eſſe argumentum verba facienti de Myſteriis Beatæ Virginis; ita arbitratus non ſum defuturam mihi rerum copiam ad plures etiam Sermones concinnandos.

Profecto præſuppoſito, quemadmodum uſu, & recto ſenſu inſtitutum eſt, nomina exprimere naturam rerum, eaque earum æquam nobis ideam adſtruere, & quod pertinet ad perſonas quibus imponuntur, eaſdem repræſentare, ac deſignare; quod amplius argumentum inveniri poteſt, quam loqui de ſanctitate, virtutibus, meritis, magnalibus, & prærogativis illius, quæ hoc Mariæ Nomine deſignatur?

Ad exornandum igitur Auguſti hujus Nominis Elogium, quin per omnia Myſteria percurramus cum quibus habet aliquam rationem; operæ pretium me facturum ratus ſum, me ipſum coarctando ad varias ſignificationes, quas, qui præ ceteris melius linguam primigeniam calluerunt, ex qua deſumptum fuit, nobis tradiderunt. Hinc ſpem nactus ſum me viam invenire efficiendi ex argumento, quod ſatis ſterile videtur, plures amplos, novoſque Sermones in laudem Sanctæ Virginis ex proprio illius Nomine depromptos.

P A R A G R A P H U S P R I M U S.

Multiplex Sermonum Synopſis hujus argumenti.

I. QUamvis Sanctus Ambroſius, & Sanctus Bernardus, aliique plures non aſſererent, Auguſtum Mariæ Nomen de Cælo dilapſum fuiſſe, ſola Myſteria, quæ continet, ſatis oſtenderent, hoc Divinam Sapientiam impoſuiſſe illi, quæ ab æterno deſtinata erat Dei Mater futura. Profecto veritas, Magnitudo, & felix omen, quod complectitur, præcipuæ ſunt conditiones, quæ in Nomine requiruntur; cumque ibi collectæ inveniuntur, concipitur idea ſublimis perſonæ illius quæ hoc Nomine nuncupatur; vel ſaltem, cum illi imponitur, vota nuncupantur, ut Nominis omen repleat, & ſpem, quæ inde concipitur. Hoc illud eſt, quod mihi fert animus, vobis oſtendere in Sancto Mariæ Nomine, cujus a me laudes celebrari expectatis. 1. Nomen, ſi quod fuit unquam glorioſum, quoniam in originali lingua *Dominam* ſignificat. 2. Nomen quod illi proprium eſt, ſecundo enim loco ſignificat, *illuminatam*, vel *illuminantem*, quod munus eſt, vel officium, quod exercuit in terra, Mundum illuminans, eique facem præferens. 3. Denique Nomen eſt ominis optimi, quoniam ſtellam maris ſignificat, quæ deducit nos per procelloſum Mundi hujus pelagus, ut ad æternæ felicitatis portum perveniamus. Hæ tres ſunt ſignificationes, quas Sancti Patres dederunt Auguſto Nomini Mariæ, & quas adoptavit Eccleſia; quamobrem ajo, Nomen hoc ſimul eſſe glorioſiſſimum, maxime proprium, & feliciſſimum, quod tribui poſſit meræ creaturæ; quoniam Magnitudo, veritas, & Spes in eo collectæ inveniuntur, ſimulque nobis repræſentat dignitatem, ad quam Deus Sanctam extulit Virginem, miniſterium, vel munus, quod exercuit, & felicitatem, quam inde ſperare debemus; Nomen idcirco, quod noſtra poſcit obſequia, noſtram gratitudinem, & peculiarem confidentiam, quod futurum eſt Sermonis hujus argumentum, atque partitio.

Ad primum punctum amplificandum, oſtendere poſſumus: 1. Mariæ Nomen exprimere altiſſimam dignitatem, quam aſſequi poſſit mera creatura. 2. Quia exprimit opus nobiliſſimum gratiæ, & naturæ, quod ex Dei manu prodierit. 3. Quia ampliſſimas deſignat prærogativas, quæ tantam ſuſtinere debent dignitatem; ideoque Nomen hoc eſt compendium, quod oculis objicit ſimul, & menti quidquid magnum eſt, illuſtre, & ſingulare in beata Virgine, quæ quatenus Creatoris Mater habenda eſt pro Domina Cæli, ac terræ poſt Filium ſuum &c.

In altero puncto, oſtendere poſſumus Beatam Virginem merito Mariam appellari, videlicet illuminatam, & illuminantem. 1. Quia peperit Mundo illum, qui vere lumen eſt. 2. Quia cum propius accedat ad Solem juſtitiæ, & eum, qui lux eſt per eſſentiam; nemo illam copioſius poſſedit, neque ad illam communicandam eſt aptior. Et ſane eſt aurora, quæ illum peperit, qui, ut Sanctus Joannes ait, *illuminat omnem hominem venientem in hunc Mundum.* (*Joann.* 1.) Nationes a Jeſu Chriſto illuminatæ, populi ſedentes in tenebris, vidiſtis lucem magnam; ſed per quam? Per Mariam, quæ Solem hunc peperit. Hæc illa Mulier eſt, quæ in Eccleſiæ Cælo refulſit, amicta Sole Juſtitiæ; hæc Mundum ſua luce illuſtravit, ſed ipſa quoque fuit infinita luce perfuſa, & ſecundum ſui Nominis vim, ſimul extitit & illuminata, & illuminans.

Pro tertio puncto, oſtendendum eſt, hoc Mariæ Nomen eſſe ominis feliciſſimi, quia qui primævam linguam præ ceteris callent, uno fatentur ore: *Stellam Maris* ſignificari: quam ſignificationem in precibus ſuis conſecravit Eccleſia: *Ave Maris Stella.* Hæc ergo Sancta Virgo eſt velut polaris ſtella per quam adduci poſſumus tuto in portum ſalutis; hæc noſtra ſpes eſt, & fauſti ominis illis, qui a recto tramite aberrantes illam detegunt. Hæc vim Nominis replet; non enim ſolum lætificat eorum corda, qui confidunt in illa, verum etiam procurat illis media ſeſe expediendi in iis difficultatibus, quæ ipſis negotium faceſſere poſſunt. In adverſis, atque periculis omnibus tibi incurrentibus *reſpice ſtellam* hanc, *Mariam voca*, Sanctus Bernardus inquit. Moralis, quæ huic reſpondet argumento in quinto, & ſexto Paragrapho invenitur.

II. Ut nomen illuſtre ſit, & venerabile, tres præſertim habere debet conditiones, quæ in Mariæ Nomine inveniuntur, eamque veneratione digniſſimam præbent.

Prima eſt; oportet illius ſignificationem nobilem eſſe, & replere mentem magna quapiam idea; cum enim nomen eſſentialiter referatur ad rem, vel ad perſonam, quam ſignificat, & quæ illius objectum eſt, ex eodem mutuatur quidquid habere Magnitudinis poteſt. At quænam eſt illa quæ antonomaſtice vocatur Maria? Illa nempe, quam Prophetæ nuntiarunt, & quæ expectabatur tamquam Mater Hominis-Dei. Hoc igitur Nomen eſt magnum, & potens, & perfectiſſimum, quod fuit, eritque; uno Incarnati Verbi Nomine excepto.

Secunda conditio; oportet Nomen hoc verum eſſe; videlicet exprimere qualitates, virtutes, bona, quę inſunt perſonę, quam repræſentat. Cum enim per ſe naturaliter ſit ſignum rei, quam reprę́ſentat, cumque factum non ſit, niſi ut illam reprę́ſentet, ceſſaret eſſe Nomen, ſi ceſſaret eſſe illi conforme; & ſi hanc non haberet conformitatem, verum eſſe ceſſaret. Ad omnes autem Auguſti hujus Nominis, quas ex Sanctis Patribus attulimus ſignificationes examinandas, quis non videt a Sancta Virgine perfecte adimpletas fuiſſe, ideoque Marię Nomen perfecte pertinere ad perſo-

perſonam, quę eodem nuncupatur, & prętcrea nemini ſecundum omnem illius latitudinem?

Tertia demum conditio eſt, nomen proprium eſſe debere, & ſingulare perſonę illud deferenti; cum enim ſit veluti nota, qua homines alii ab aliis diſtinguuntur, patet, illud pluribus convenire non poſſe, niſi aliquod agnomen adiiciatur, quo tollatur ęquivocatio, & quo tamquam caractere diſtinguantur, vel munere, vel ſtatu, vel profeſſione, vel ſtudio aliiſque perſonalibus qualitatibus. Sed ſolum Marię Nomen primo ſtatim intuitu ingerit perſpicuam, diſtinctamque notionem virtutum, dignitatis, & pręrogativarum ſingularum illius, quę Dei Mater eſt, qualitatum, quę ita illius ſunt proprię, ut audito ſolum Nomine ejus, innoteſcant: hinc fit, ut quę hoc Nomine appellatę fuerunt, nonniſi figurę fuerant illius, vel ab illa diſtinctæ alio quopiam titulo, ex earum familia deſumpto. Hoc unum igitur Marię Nomen efficit, ut quid ſit, cognoſcatur, prę́ſtat omnibus elogiis, quę poſſunt excogitari, complectitur quidquid virtutis eſt, meriti, excellentię in ceteris creaturis; deſignat ordinem, claſſem, dignitatem ſuperiorem iis omnibus, quæ mere creata ſunt.

III. Pro ſermonis partitione deſumi poſſunt hæc puncta duo, quæ colligunt quidquid dici poteſt de hoc argumento, & morales concluſiones, quæ inde poſſunt depromi.

1. Præſtantia, & dignitas Nominis hujus, quod ciet reverentiam, & venerationem in Angelis, & in hominibus; quia Nomen eſt Deiparæ, quam tradit cognoſcendam, & cujus revocat memoriam, & meritum, prout Nomen Jeſu operatur. Cum enim Mariæ Nomen ingrediatur in ordinem hypoſtaticum eo modo, quo docent Theologi, & per hanc elationem mereatur cultum ſuper Sanctos omnes; ſolum Nomen, quod illam repræſentat, eamque nobis tradit cognoſcendam, meretur poſt Nomen Filii ſui, qui ſimul homo, & Deus eſt, reverentiam, & venerationem conformem excelſæ huic dignitati Matris Creatoris ſui.

2. Virtus, & poteſtas auguſti hujus Nominis ſeu in gratia, ſive in natura, excitare debet noſtram Confidentiam, & quemadmodum Salvator aſſeruit, nos certiſſime conſecuturos eſſe quidquid a Patre Nomine ſuo petierimus; ſimiliter adhibentes Nomen Mariæ, hoc eſt, illud invocantes, & ad illam in omnibus periculis, atque urgentiſſimis neceſſitatibus confugientes, fieri nequit quo minus opem inveniamus, ſi in Sancto hoc Nomine confiderimus.

IV. Sanctum hoc Nomen triplici modo poteſt conſiderari. 1. In ſemet, & Sanctum eſt, quia Dei juſſu impoſitum, prolatum ab Angelo, pluries in Scripturis expreſſum, & quia Sancta eſt perſona illa quam deſignat, concepta, & nata ſine peccato, & gratiis, meritiſque plena.

2. Ratione illius, cui fuit impoſitum, & quæ hoc appellatur Nomine; & Nomen eſt glorioſum; innuit enim finem propter quem naſcitur; munus, & officium ab illa præſtandum; ordinem, & dignitatem qua erit honoranda &c.

3. Ratione eorum, pro quibus hoc illi Nomen inditum fuit, Nomen eſt plenum ſuavitate, ſpe, & conſolatione: quia illis in memoriam revocat eam, cui fuit impoſitum, parituram eſſe in Mundo Liberatorem, & Salvatorem illorum, & ipſam illam cooperaturam ad ſalutem ipſorum, modo prorſus peculiari; qua propter erit vocanda Mediatrix, & Redemptrix hominum.

V. Nonne de Nomine hoc adeo auguſto, & venerabili dici poteſt, quod S. Bernardus ait de adorabili Nomine Jeſu; Nomen hoc vacuum non eſſe? *Non enim meus iſte Jeſus ad inſtar priorum nomen vacuum, & inane portat; non eſt in eo Magni Nominis umbra, ſed veritas.* Profecto ut Nomen vacuum non ſit, ſumi debet, Sanctus idem Bernardus, ait, 1. Ab ipſa rei natura; 2. Ab officio, videlicet uſu, ad quem adhibetur; 3. A merito, ejuſque excellentia; quod facile applicari poteſt Nomini Mariæ, quod certe vacuum non eſt; ſignificat enim perſonam præſtantiſſimam, & prę ceteris quę in Mundo ſunt ad ſublimiorem dignitatem evectam; Nomen quod deſignat officium ab illa in terris exercendum; denique meritum ejus, virtutes, eminentes actiones, & gloriam, qua in æternum perfruetur.

VI. Poſt Sanctiſſimum, & adorabile Nomen Jeſu, nullum hoc 1. Sanctius; 2. Auguſtius, excellentius; 3. potentius, & a quo majus ſubſidium, & opem expectare debeamus, quam Nomen Mariæ. Sequentes Paragraphi abunde rerum copiam ſuppeditabunt ad tres haſce propoſitiones amplificandas.

VII. 1. Sanctum MARIÆ Nomen habet nonnihil commune cum Dei ipſius Nomine, eo quod hoc Nomen ſignificat Dominam, & Dominatricem; & Deus in omnibus Scripturæ paginis ſeipſum Dominum, & univerſorum Dominatorem appellat: *Ego Dominus.*

2. Hoc Nomen ipſum hoc habet commune cum Nomine Jeſu, quod Salvatorem ſignificat, quod Jeſus eſt lux mundi, & venit in terras ad illuminandos omnes homines, & ad erroris tenebras diſſipandas; & Maria ſignificat illuminatam, & illuminantem, quia cæleſtia recipit lumina, eadem in univerſum terrarum orbem effuſura, & communicatura.

3. Quid hoc Mariæ Nomen in Sancta Virgine habeat ſuper ceteras, quæ eodem appellatæ ſunt, ſeu ante, ſeu poſt illam.

VIII. Ut omnes Sancti hujus auguſtique Nominis prærogativas duabus tantum propoſitionibus licet magis generalibus complectar, dico.

1. Mariæ Nomen habere neſcio quid tenerum animæ juſtæ, quod inſpirat illi pietatem erga Dei Matrem.

2. Nomen hoc habere neſcio quid ſolatii in peccatore, qui ſperat ſe criminum ſuorum veniam impetraturum ope, ac ſubſidio Matris hujus Miſericordiæ. *Sermo Manuſcriptus Patris Stephani Chamillard.*

P A R A G R A P H U S II.

Fontes, unde hauriri copia poteſt ad propoſitas Sermonum partitiones exornandas: & Auctores, qui hoc argumentum pertractant.

Sancti Patres.

SAnctus Ambroſius *lib. de inſtit. Virg. cap. 5.* tribuit huic Mariæ Nomini ſignificationem omnino peculiarem, ut alibi innuimus, & oſtendit in hoc capite, Nomen hoc de Cælo veniſſe, & Dei juſſu impoſitum fuiſſe.

Liber *de ortu Deiparæ*, de quo S. Hieronymus loquitur, oſtendit Nomen hoc Sanctæ Virgini datum per peculiarem Dei revelationem factam parentibus illius Sanctis Joachin, & Annæ.

S. Ephrem *Orat. de laudibus Virginis* de Sancto hoc Nomine magnifice loquitur.

Sanctus Chryſologus *lib. de Virgin. cap. 6.* facit elogium auguſti hujus Nominis Mariæ, ejuſque ſignificationem aperit: de quo etiam verba facit Sermone 142.

S. Epiphanius *Orat. de laud. Virg.* oſtendit Nomen hoc ſignificare Dominam, & Beatam Virginem repleſſe præclari hujus Nominis dignitatem.

S. Ildephonſus *ſerm. 2. de Aſſumptione* oſtendit eam vere fuiſſe Maris Stellam, ſecundum Nominis ſui ſignificationem.

Cardinalis Petrus Damiani *ſerm. de Epiph.* hoc ipſum ferme dicit.

Arnoldus Carnotenſis de hoc verba facit, diſſerens de laudibus Mariæ.

S. Joannes Damaſcenus præ ceteris fuſius de hac re locutus eſt.

Idiota de *Contemplat. cap. 3. 5. & 6.* latius verba facit, ubi inter cetera inquit, Nomen hoc de Cælo veniſſe.

Rupertus Abbas ſupponit hujus Nominis ſignificationem, quod idem ſonat, ac illuminata, & illuminatrix. Sanctam Virginem vocat Apoſtolorum Magiſtram, & docet, quamvis illi eruditi fuerint a Spiritu Sancto, plurima tamen a Maria didiciſſe.

S. Anſelmus *lib. de Excellentia Virginis* oſtendit Sancti hujus Nominis virtutem ad nos de ſalutis noſtræ periculis liberandos.

S. Bonaventura *in ſpeculo Beatæ Virginis c. 13.* & in Pſalterio pie loquitur, & oſtendit quid inde proficere valeamus.

S. Bernardus *Homil. 2. ſuper Miſſus eſt*, uberrime de hac re loquitur, & peccatores hortatur, ut in hoc Sancto Nomine confidant.

S. Fulbertus *ſerm. 1. de Nativ. Virginis* probat Mariæ Nomen impoſitum fuiſſe per divinam revelatinem.

S. Thomas *opuſcul. 8.* de hoc Sancto Nomine loquens, latius diſſerit de illuminatæ, & illuminantis ſignificatione.

Theologi, aliique Doctores.

Sanctus Antoninus *part. 4. tit. 15.* oſtendit Mariam ab alto illuminatam fuiſſe, & fuiſſe Doctorum Magiſtram.

Dionyſius Carthuſianus *lib. 3. de laudibus Virginis in c. 1. Lucæ* hoc Nomen exaltat.

Albertus Magnus *in cap. 1. Lucæ.*

Spinellus *de Beata Virgine cap. 14. num. 11.*

Caniſius *in Mariali lib. 5. cap. 1.*

Cornelius a Lapide *in cap. 15. Exodi.*

Poza *lib. 2. de Beata Virgine tract. 17.*

Richardus a Sancto Laurentio *lib. 1. cap. 3.* oſtendit varias ſignificationes Nominis Mariæ.

Toletus *in cap. 1. Lucæ Annot. cap. 2.*

Delcio, 2. *Polemic. de orig. hujus Nominis.*

Aſcetici.

Theophyli Raynaudi *Diptycha Mariana.*

Pater a Ponte parte 2. Meditat. de Myſteriis Fidei, puncto ſecundo Meditationis quartæ.

Pater Poire in triplici corona tract. 1. cap. 3.

Concionatores nuperi.

Pater de Argentano Capuccinus Collat. 2. de Magnalibus Sanctæ Virginis.

Mathias Faber *conc. 3. in Nativ. Virg.* adfert, & explicat omnes Sancti hujus Nominis ſignificationes.

Auctor Sermonum in omnia Ethicæ Chriſtianæ argumenta in Tomo Myſteriorum Beatæ Virginis habet Sermonem de hoc unico argumento.

Pater Theophylus Renaud *in Diptycis Marianis.*

Pater Niquet in libro, cui titulus: *Nomenclator Marianus.*

Juſtinus Miechovienſis *Diſcurſus prædicabiles ſuper Litanias Lauretanas diſcurſu 81.*

PARAGRAPHUS III.

Loci, Exempla, Figuræ, & applicationes Scripturarum de hoc argumento.

NOmen Virginis Mariæ. Luc. 1.

Ne timeas Maria, inveniſti gratiam apud Deum. Ibidem.

Ave gratia plena, Dominus tecum, Benedicta tu in mulieribus. Ibidem.

Dedit illi Nomen, quod eſt ſuper omne Nomen, ut in Nomine ejus omne genuflectatur, Cæleſtium, terreſtrium, & Infernorum. Ad Philipp. 2.

Vocabitur Nomen ejus: quod os Domini locutum eſt. Iſaiæ 40.

In Nomine ejus gentes ſperabunt. Matth. 12.

Nomen habes, quod vivas. Apoc. 3.

Scribam ſuper eam Nomen novum, Nomen Domini mei, & Nomen civitatis Dei. Ibid. cap. 12.

Ecce enim ex hoc beatam me dicent omnes generationes, & ſanctum Nomen ejus. Luc. 1.

Jacob genuit Joſeph virum Mariæ, de qua natus eſt Jeſus. Matth. 1.

Dixit autem Maria, ecce ancilla Domini, fiat mihi ſecundum Verbum tuum. Luc. 1.

Maria autem conſervabat omnia verba hæc, conferens in corde ſuo. Luc. 2.

Secundum Nomen tuum, ita & laus tua ſit in fines terræ. Pſalm. 47.

Dicite quia magnum eſt Nomen meum in gentibus. Malach. 1.

Exempla, & Figuræ Veteris, novique Teſtamenti.

SOror Moyſis cum Maria vocata fuerit pluribus ſæculis antequam hoc ipſum Nomen Beatæ Virgini tribueretur, recenſeri meretur inter antiquas Deiparæ figuras. Sanctus Ambroſius, Sanctus Gregorius Nyſſenus, & Sanctus Chryſologus hunc illi locum aſſignant, non ſolum propter Nomen utrique commune; verum etiam ſecundum eorumdem Sanctorum teſtimonium, propter conformitatem ſtatus, & profeſſionis, quam utraque complexa eſt; utraque enim Virginitatem in omnem vitam ſervavit. Etenim quod pertinet ad Mariam Matrem Jeſu, nemo dubitavit unquam, niſi hæretici quidam, quorum nomen fere ignotum eſt; & quod pertinet ad priorem, quæ in lege veteri hoc nomine vocatam ſcimus, hoc probat Nyſſenus ex Scripturarum ſilentio, in quibus nullibi occurrit nomen viri ſui; quem ſi habuiſſet, ex illius nomine vocata fuiſſet non ſecus ac aliæ eorumdem temporum mulieres, neque ſemper, & conſtanter fuiſſet Moyſis, & Aaronis ſoror vocata. Tamen hoc titulo non fuit niſi figura Mariæ Matris Salvatoris; nam hæc præter Virginitatis profeſſionem, honoravit eximiam virtutem hanc voto inſolubili, quod fecit omnium prima in nova lege, uti docent Sanctus Auguſtinus, Sanctus Bernardus, & omnes paſſim Theologi. Ubi animadvertere licet, hoc Myſterio non vacare illam, quæ in veteri teſtamento prior Mariæ Nomine vocata fuit, recenſeri poſſe inter figuras Genitricis Dei, repræſentaſse hanc ea in virtute, qua nihil habuit antiquius, ita ut illam divinæ prætulerit Maternitati; ſi duo iſti glorioſi tituli Virginis, & Matris ſimul eſſe non potuiſsent.

Ex Scripturis innoteſcit, poſtquam Moyſis Soror, de qua verba fecimus, Maria fuit appellata, Nomen hoc fuiſse commune pluribus ſexus ejuſdem; veluti Mariæ Sororis Marthæ, & alteri Mariæ illi, quæ cum Maria Magdalena venit cum aromatibus ad Salvatoris ſepulcrum, quemadmodum narrat Evangelium. Dicere poſsumus illas, ſi minus fuere figuræ Matris Dei, ſaltem imitatas fuiſse admirabilem hunc prototypum, quia imitatæ ſunt illius fervorem, amoremque tenerum erga Filium Dei. Ita videmus alteram quidem ſequi ſolitam fuiſſe illum, ut divinum illius Verbum audiret; alteram vero ex illius comitatu fuiſse, ut ita dicam, quandoquidem quocumque illum comitabatur, illum ſecuta uſque ad Crucem, ut illum quærebat in monumento, cum altera cognomine una cum Maria Matre Jeſu, ut cum illa dolores ſuos partiretur.

Conſtat etiam hoc ipſum Mariæ Nomen aliis inditum fuiſse poſt mortem, atque Reſurrectionem Salvatoris, uti docemur Epiſtola Sancti Pauli ad Romanos *cap. 16.* ubi Magnus hic Apoſtolus ſalutat ſanctam quamdam Matronam perhibens virtutis ejus teſtimonium per hæc verba: *Salutate Mariam, quæ multum laboravit in vobis.* (*Ad Rom. 16.*) Meo nomine ſalutem dicite eximiæ huic Matronæ, quæ vobis ignota eſse non debet; noſtis enim quid fecerit vobis, & quo zelo laboraverit, ut vos confirmaret in fide, & qua caritate veſtræ ſalutis curam ſuſceperit. Multum illi debetis, & magnas ſuſcepit curas, ut neceſſitatibus veſtris conſuleret. *Multum laboraverit in vobis.* Ex unico verbo hoc, quod perfectam caritatem ſignificat, nonne cognoſcitis fidelem imitatricem illius, cujus nomen gerit, videlicet Mariæ Matris Jeſu, quæ ſine ulla comparatione magis laboravit pro nobis, magis cooperata eſt ſaluti noſtræ, magis ſollicita fuit de æterna felicitate noſtra, quam Mortalium quipiam, uno excepto Filio ſuo? *Salutate Mariam, quæ multum laboravit in vobis.* Neſcio, utrum profecta ſit hinc pia conſuetudo reverenter ſalutandi illam, quæ intelligitur, cum profertur hoc Sanctum Mariæ Nomen; ſaltem ex traditione didicimus, primos Fideles hoc facere conſuevíſse, neque facere prætermittebant non ſine aliquo ſuæ venerationis indicio.

Nonnulli hodierna die quamdam prophanationis ſpeciem putant, Mariæ Nomen indiſcriminatim nulla habita meriti, vel conditionis ratione proferre; tandem enim inquiunt Nomen Jeſu ſatis in nova lege in honore eſt; nemo enim audet hoc Nomine vocari, ſed Nomen Mariæ datur, & imponitur mulieribus ex ima plebe. Non audeo improbare, vel damnare hanc reverentiam, quam populi hujuſmodi Beatæ Virginis cultui addicti venerantur hoc Nomen, quod nunquam ſatis coli poteſt, cum rationes illorum a religione proficiſcantur. Conſuetudo eorum religioſa eſse poteſt, ſed cum ratio colendi Sanctam Virginem alibi alia ſit, ſi inter ceteras rationes præ ſe ferendi obſequium, vel æſtimationem erga aliquam, hæc quoque cenſetur, aſsumere nomen illius: cur non erit argumentum cultus noſtri, atque noſtræ venerationis erga Dei Matrem, ab ejus Nomine nuncupari? Nonne hæc ipſa valida ratio eſt imitandi virtutes illius, cujus Nomine appellari digni effecti ſumus, eamque ſingulari devotione complecti?

Eſther Regina, quæ inter Beatæ Virginis figuras recenſetur, in quibuſdam ejuſdem Myſteriis, aliquam habet rationem cum Mariæ Nomine in communiori ſignificatione, ſcilicet Dominæ, ac Dominatricis. Hæc autem ratio in hoc ſita eſt, quod ſtatim ac Eſther electa fuit Magni Regis uxor eo Dei Conſilio, ut poſset uti ejuſdem auctoritate, & gratia apud Regem ad ſalutem populi ſui, quem ſuperbus Aman perdere decreverat; Eſther, inquam, ſimulac ad tantum dignitatis apicem evecta fuit, & præconis voce declarata totius imperii Aſsueri Regina, Rex ipſe, Scripturæ ipſius teſtimonio, *poſuit diadema Regni in capite ejus, fecitque eam regnare.* (*Eſther 2.*) Nonne hoc ipſum fecit Spiritus Sanctus cum Maria, electa ab ipſa Nativitate ſibi in Sponſam? Nonne dici poteſt ex tunc jam illam ſibi ſociam elegiſse, impoſito illi Mariæ Nomine, quod Dominam, & Dominatricem ſignificat? Cujus vero ditionis, & imperii, niſi illius Sponſi hujus Cæleſtis, quod latiſſime patet in Cælo, & in terra? Quod ſi non poſuit in illa diadema Regni in capite in ſignum ſupremi honoris, ac poteſtatis, dedit illi coronam Juſtitiæ, & Gloriæ, quæ decebat illum honoris gradum, ad quem illam evexerat.

Quod pertinet ad figuras Symbolicas glorioſi hujus Nominis Mariæ, nullam in Bibliis invenio, niſi quatenus ſignificat illuminatam, & luce undique amictam; tunc enim dicere poſsumus, Sanctam hanc Virginem repræſentari per illam Apocalypſeos Mulierem prorſus fulgentem, cujus indumentum erat Sol, ſub cujus pedibus erat Luna, & ſtellæ coronam illius decorabant; figura, quæ uni tantum Mariæ convenire poteſt, cujus Nomen deſumptum eſt a lumine, quod cælitus recipit, & quod terræ communicat, juſtis, & peccatoribus, tamquam lucem Solis, Lunæ, aliorumque ſyderum, quæ univerſum Mundum illuminat.

Applicatio plurium locorum Scripturæ ad hoc argumentum.

Mariæ Nomen non eſt arbitrariû, ſ eſtOraculû.

ET *Nomen Virginis Mariæ. Luc. 1.* Videtur nihil magis ad arbitrium confingi poſse, quam nomina, & ad hominum voluntatem atque libidinem temere, fortuito imponi. Quamvis plurima id genus inveniri poſſint, conſtat tamen, in nominibus eſse debere quamdam cum rerum natura rationem, & cum earum perfectionibus, & qualitatibus, ita ut ſint tamquam definitio, & elogium perſonæ, vel rei, quæ nominatur. Hinc illud profectum adagium: *Sapientis eſt, imponere nomina rebus*; & dicitur primus, & omnium perfectiſſimus nomina impertiens operibus Dei, nominibus rerum naturam expreſſiſse. Hoc ipſum hodierna die dici poſſet de Auguſto Nomine Mariæ. In hoc libido, & ſors nullam ſibi partem vindicarunt: Pater Æternus Sacri hujus Nominis eſt Auctor; per Angeli afflatum S. Anna impoſuit illud Matri Dei; Evangelium, quod illud nobis aperit, illud etiam conſecrat, atque veluti Oraculum celebrat; complectitur totum Mariæ elogium; cujus hoc eſt veluti compendium; & ſicuti Scriptura omnia dixit, dicens, Filium Dei vocatum fuiſse Jeſum, omnia ſimul dicit, dicens Deiparam *Mariam* vocatam fuiſse. Et *Nomen Virginis Mariæ.*

Mariæ Nomen oleo comparatû, & quare?

Unguentum effuſum Nomen tuum, ideo adoleſcentulæ dilexerunt te. Cant. 1. Olei proprium eſt, ſeſe effundere, & odorem perflare, prout magis effunditur. Hæc Scripturæ locutio Unguentum effuſum Nomen tuum, teſte Sancto Ambroſio ſignificat, (*l. de Spir. & lit. c. 7.*) quemadmodum unguentum in aliquo vaſculo contentum, retinet intra ſe odorem ſuum, & ſtatim ac effunditur undique ſuum odorem communicat; ita Mariæ Nomen ante Incarnationem clauſum erat in prophetiarum caligine; non cognoſcebatur niſi ſub titulo Virgæ, quæ erat proditura de radice Jeſse: *Exurget virga de radice Jeſſe:* (*Iſaiæ 11.*) Quemadmodum divinum Nomen Jeſu latebat in tenebris, & in ænigmatibus, quæ illud præfigurabant, tamquam in vaſculo, vix in angulo Judææ cognoſcebatur: *Notus in Judæa Deus.* Sed divinum hoc Jeſus Nomen ſe effudit in univerſum Iſrael, & inter gentes, fuitque velut unguentum gratiſſimi odoris, quod omnes populos attraxit. Similiter ex quo Mariæ Nomen illuxit, & umbræ evanuerunt, divinum hoc Nomen ſe ſe effudit, & factum eſt veluti objectum amoris, & admirationis univerſæ terræ. Virgines dilexerunt illud, & cucurrerunt in odorem unguentorum manantem a Nomine Sacro primæ, & puriſſimæ Virginum: *Unguentum effuſum Nomen tuum; ideo adoleſcentulæ dilexerunt te.*

Hæc eadem comparatio cum oleo aliter explicata.

Oleum effuſum Nomen tuum. Cant. 1. Mariæ Nomen Chriſtianis carnalibus, & irreligioſis eſt velut oleum, quod effuſum non eſt. Hi Chriſtiani poſſident quidem hoc unguentum in libris aſceticis; ſed non penetrant litteram; vas tantum attrectant, quod illis clauſum, & ſignatum eſt, & quod aperire negligunt, ut unctionem ſpiritualem recipiant, quæ latet intus, & qua linirentur, ſi penetrarent ſenſum ſub littera Nominis hujus latentem. Aperite igitur Chriſtiani vas hoc, & uncti eſtote, ut criminibus veſtris abrenuntietis. Quid agit oleum in vaſculo, donec unctionem illius non experimini? Quid vobis prodeſt reſonare in ore veſtro auguſtum Mariæ Nomen, niſi agnoſcatis illam tamquam Matrem veſtram, & advocatam? Sinite vos trahi exemplo plurium adoleſcentularum, quæ Mariæ manu adducuntur ad Sponſum: *Ideo adoleſcentulæ dilexerunt te nimis*, & quæ trahuntur odore unguentorum, quæ divinum illius Nomen effundit. Hoc humilitatem perflat, & puritatem, quæ fructus eſt humilitatis. Ita videtis has Virgines ad Mariæ exemplum conſecrare corda, & corpora ſua tamquam hoſtias viventes per Virtutem caſtitatis; quod vos exercere non poteritis, quod tot adoleſcentuli utriuſque ſexus facere non potuerunt in tenera ætate, ac lubrica, inter ea, quæ Mundus plurimi facit, *Tu non poteris, quod iſti, & iſtæ.*) (*S. Auguſtin. in Conf.*) Sequimini illos in odorem unguentorum, quæ effundunt, quemadmodum illæ Mariam ſequuntur in odorem Nominis ejus, quod eſt illis *Oleum effuſum* &c.

Contra falſos devotos Nominis Mariæ.

Filii Matris meæ pugnaverunt contra me. Cantic. 1. Quotidie convertimus ſalutis noſtræ adminicula in excidii, æternæque damnationis argumenta. Quid Chriſtianis ſalubrius quam Mariæ Nomen? Jeſus Chriſtus in illos tranſtulit jura ſua; illis cedit Matrem ſuam, illiſque omnibus dicit, Fili mi, ecce Mater tua; *Fili, ecce Mater tua.* Invoca Nomen Sanctum illius in omnibus dubiis rebus tuis, ubi incertus fueris conſilii, maxime vero in noviſſimis vitæ tuę momentis, ubi graviora adſunt pericula, & tentationes vehementiores; ubi ultima diſpoſitio de beata, vel miſera æternitate decidit. Sed ubinam illi ſunt, qui remedium hoc amplectuntur? In numero illorum ipſorum, qui Mariam invocant; quot inveniuntur, quot ſunt qui hoc faciunt in ſpeciem dumtaxat! & quot adhuc calamitoſiores in ore quidem geſtant Mariæ Nomen, & in corde ſuæ impietatem, & Sancti Nominis mei odium! pugnant contra me, & ambulantes ſub Mariæ vexillis exteriori hac religionis ſpecie abutuntur, ut propius vulnerent me; *Filii Matris meæ pugnaverunt contra me.* Nonne hæc mira inverſio eſt? abuti Nomine Mariæ quaſi quodam integumento ad illam dedecorandam, cum dedecore afficiunt Filium illius? profiteri, ſe eſſe in numero ſervorum, & filiorum illius, ut hoc titulo impune perſeverent in flagitiis ſuis? non ne hoc eſt abuti eo Nomine, quod poſt Nomen Jeſu Chriſti noſtrum perfugium eſt, quod nobis dat Deus tamquam impenetrabilem armaturam adverſus omnes tentationes Spiritus nequam?

Sanctû Mariæ Nomen oppoſitum ſuperbis nominibus Principum Mundi.

Vocaverunt nomina ſua in terris ſuis. Pſalm. 48. De Sancto Mariæ Nomine aliter ſentiendum eſt, ac de magnificis nominibus, quæ ſibi vendicant homines, ut in Mundo ſe attollant. Vanitas, & ſuperbia multo magis, quam ratio cauſſa fuit titulorum, quibus tantus ineſt faſtus celſi, ac potentis Domini; & Vanitas hæc nihil eſt, nomen vacuum, ſi excipias imaginationem eorum, qui ſtolide hoc ſibi nomen uſurpant, & in aſſentatione eorum, qui illis plaudunt: ſed in divino Mariæ Nomine, affulget Sapientia; Nomen eſt in Altiſſimi Conſilio decretum, realibus, ſolidiſque qualitatibus inhærens. Omnipotens in formatione Mariæ ita ſe geſſit, ut olim in primi hominis Creatione: ſuum coegit Conſilium. Huic interfuit Filii Sapientia; adfuit etiam Spiritus ſanctus, qui ipſe amor eſt Patris, & Filii; & dixerunt, Mariam eſſe debere poſt Jeſum Chriſtum perfectiſſimam divinitatis imaginem. *Faciamus hominem ad imaginem, & ſimilitudinem noſtram.* (*Geneſ. 1.*) Pater quidem ſuam effudit Omnipotentiam, Filius illi Sapientiam ſuam communicavit, & Spiritus ſanctus Amoris plenitudinem; dederuntque illi Nomen Mariæ, quoniam

ducebat originem ab ipſo Deo, quemadmodum prima Mulierum appellata fuit ex nomine, quod ſignificabat, ipſam a Viro duxiſſe ſuam: *Et hæc vocabitur virago, quia de homine ſumpta eſt.* (*Geneſ. 2.*) Quod nobilius fundamentum pro hoc Nomine adeo divino? Deus ipſe illud imponit poſtquam incomparabili huic Virgini communicavit omnes perfectiones ſuas in gradu adeo ſublimi, ut mera creatura poſſidere vix poſſet. Nomen hoc permanebit in æternum: Tempus, quo omnia teruntur, & quod ruinis obruit nomina domitorum orbis, & eorum res præclare geſtas, nihil officere poteſt Nomini Mariæ. Divinum eſt, & immortale, quantum nomina, quæ homines ex prædiis, agriſque ſuis ſibi vindicant fluxa ſunt, & peritura.

Novum Nominis Mariæ privilegium.

Scribam ſuper eum Nomen meum. Apocalypſ. 3. Quænam eſt Beatorum gloria deferre hunc gloriæ titulum in fronte, tamquam coronam! Maria prævertit tempus remunerationis; illi enim non erant poſſeſſuri honoris hujus titulum, niſi diebus extremis: hic eſt fructus victoriarum ſuarum, & Maria naſcens recipit in fronte Nomen Omnipotentis, Dominæ, & Dominatricis: *Scribam Nomen meum ſuper eam.* Evaneſcite ergo ſuperba humanæ Vanitatis monumenta; fruſtra contenditis nomen veſtrum ad extremam uſque poſteritatem traducturi: Tempus non ne duriſſima quævis abſumit metalla? non ne characteres altius impreſſos obliterat? non ne evertit magnifica trophæa, quibus inſculpta ſunt nomina veſtra? Omnia ſimulacra in publicis plateis poſita, Epigraphes in columnis inſculptæ, trophæa in acie ſublata, nomina ex urbibus, ac provinciis deletis conquiſita, glorioſa ſunt monumenta, quæ ſervant nomina Principum, eorumque gloriam. Sed præterquam quod hæc muta ſunt elogia, vacui tituli, & imperfectæ repræſentationes, quæ non niſi paucis in locis eſſe poſſunt, & paucis tantum ſæculis durare; opus eſt, ut omnia cedant temporum fatalitati. Verum hoc ipſum dicendum ne eſt, Domine, de Nomine, quod ſcribis in fronte Electorum tuorum? Non ne erit æternum: *Et ſcribam ſuper eum Nomen meum, quod non peribit.* Tale erit Nomen glorioſum Mariæ nullis temporum injuriis labefactandum; æque permanebit ac ipſe Deus, quia Deus illius auctor eſt, qui ab ipſo hujus Virginis ortu impreſſit in fronte ejus hoc Nomen tamquam ſignum poſitum ſuper Sponſam ſuam, quod nihil valet infringere: *& ſcribam ſuper eum &c.*

Mariæ potentia comparata cum potentia Eſther.

Quæ eſt petitio tua Eſther? Quam gaudeo ea omnia detegere, quæ in glorioſo hoc Mariæ Nomine continentur! Sunt iſti quidem honoris, & gloriæ tituli pro incomparabili hac Virgine, ſed iſti in meam cedunt utilitatem. Sentio me attolli, & glorificari per ea privilegia, quæ divinum hoc Nomen complectitur, quippe inter fideles Mariæ Servos adſcriptus, tota ejuſdem gloria mihi cedit. Comparo igitur magnam illius potentiam Nomine ejuſdem expreſſam cum potentia Eſther apud Aſſuerum. Rex ille cor habebat, & ferociam leonis; ira illius in facie, oculiſque emicabat; Mortis edictum prolatum fuerat in omnes, quicumque non impetrata facultate pedem inferret in aulam, ubi thronus illius poſitus erat. Huc non vocata ingreditur Eſther: Regis cor ſtatim immutatum eſt; adſpectus Eſther ſatis eſt, ut illud a furoris ſenſu ad ſenſum lenitatis traducat; agnoſcit eam, quam ſibi ſolii, ac potentiæ ſuæ ſociam delegerat; præbet illi deoſculandum ſceptrum ſuum, capiti ejus regium imponit diadema, ut teſtetur ipſam omnia poſſe, eamque urget, ut ſuam explicet petitionem, & & omnia ſe illi recipit conceſſurum: *Quæ eſt petitio tua Eſther?* (*Eſther 5.*) Crimina mea multiplicata ſunt ſupra capillos capitis mei, quemadmodum dicebat de ſe David. Non audeo memet ſtatuere coram Domino meo; nimis enim ſæpe abuſus ſum Miſericordiis ejus; Sed Maria velut Eſther, petere dignatur a vero Aſſuero ſalutem Iſrael, quæ jam conclamata videtur. Ingreditur in aulam Principis, petit vitam populi ſui, ejuſque petitioni omnia conceduntur; quia eſt omnipotens, ſecundum Nominis ſui ſignificationem, & Deus poſuit ſceptrum ſuum in manibus ejus, & illam ſecum in throno ſuo jubet accumbere: *Aſtitit Regina a dexteris tuis.*

Nomen Mariæ celebre in univerſa terra.

Secundum Nomen tuum, ſic & laus tua in fines terræ. Gloria tua per univerſam terram celebris ſit, ſicuti in ea Nomen tuum cognitum eſt, & celebre. Magnifico Mariæ Nomini non accidit, quod nomini victorum in univerſam terram effuſo. Hi enim celebritatem adepti ſunt cædibus, ac rapinis; omnes loci, quo eorum nomen pervadit, fremunt cum eorum nomina audiunt. Sunt tamquam cometæ quæ mala portendunt, & memoriam cient eorum, quæ reperierunt. Sed celebritas Nominis Mariæ procedit ab illius ſuavitate, ac bonitate; ubicumque Eccleſia late effuſa eſt, Mariæ Nomen colitur; Nomen eſt benedictionis, quod mentem lætificat, & conſolatur corda; cumque Eccleſia ſit univerſalis, Mariæ Nomen, & laudes, quas continet, effuſæ ſunt ſuper univerſam terram. *Secundum Nomen tuum, ſic & laus tua in fines terræ.* Per hoc Nomen ſuavitate, & conſolatione plenum, per hoc Nomen, quod replet fideles ſpe, & quod omnibus eſt Nomen certum protectionis, quam ſperare debemus, gloria tua celebris facta eſt in univerſa

terra

terra. Divinum hoc Nomen proferri non poteſt attente, & cum reverentia, quin accendat amorem noſtrum in imo cordium. *Tu nec nominari potes, quin accendas; ne cogitari, quin recrees affectus diligentium te.* (*In ſpecul. Virg. c.* 8.) O Sancta Virgo, Sanctus Bonaventura exclamat, quam magna eſt Potentia tua, quam late patet Miſericordia tua! Quam celebres ſunt laudes tuæ! In terra univerſa reſonat Nomen tuum: *Secundum Nomen tuum, ſic & laus tua in fines terræ.*

Quid ſignificet Nomē Mariæ ſecūdum S. Auguſtinum, qui non repudiavit hanc ſignificationem licet æquivocam.

Congregationem aquarum vocavit Maria. Gen. 1. Omnem aquarum congeriem Deus hoc appellavit Nomine, *Maria.* Scriptura nos docet primum, & perfectiſſimum mortalium omnem a Deo ſublimem accepiſſe Spiritum raris cognitionibus præditum, penetrantem naturam, & proprietatem rerum omnium, ut illis conveniens nomen imponeret, quod verbis iſtis expreſſum eſt. Adduxit Dominus coram Adam creata omnia, *ut videret quid vocaret ea.* Non eſt hominum perfectiſſimus, qui Deiparæ Nomen imponat; Deus eſt, qui cum creaſſet illam tamquam hominum perfectiſſimam, ſolus poterat illi Nomen imponere, quod exprimeret præclaras qualitates, quas in illa poſuerat; & ſicuti aquarum acervum appellavit *Maria,* (*S. Auguſtin.*) ex quo omnia flumina ſuam ducunt originem; eodem Nomine vocavit illam, quæ futura erat Mater ſua, quia centrum eſt, & omnium perfectionum congeries. Ex hac tamquam rivo ſemper pleno fluunt illæ in omnes homines; per illas aſcendunt uſque ad Jeſum Chriſtum, qui earum eſt fons: *Congregationum aquarum vocavit Maria.*

Magnitudo, & præſtantia Sacrorū Nominum Jeſu, & MARIÆ.

Dedit illi Nomen, quod eſt ſuper omne Nomen. Ad Philipp. 2. Non deſunt nomina adeo celebria, quæ omnis hominum eloquentia irrito labore omnibus elogiis ſuis amplificare conatur. Nequeunt ſermonibus ſuis explicare omnes excellentias, quæ in his nominibus continentur. Sunt quædam adeo auguſta, & ſacra, ut non niſi ſumma cum reverentia proferantur, & nemo audeat illa interpretari, quemadmodum nemo audeat Sanctuarii Velum auferre. Tale erat apud Judæos Dei Nomen, quod Summus Sacerdos deferebat inſcriptum ſuper caput ſuum in aurea lamina, tamquam diadema, & gloria totius Religionis; quod tanta cum reverentia geſtabant, ut illud quodammodo legi univerſæ præferrent, non dubitantes in eo contineri Myſteria ſublimiora, & magis profundas Veritates, quam in reliquis veteris Teſtamenti Scripturis. Talia ſunt etiam duo magna Nomina Jeſu, & Mariæ in lege Gratiæ. Aſſerere poſſumus duo hæc vera Nomina eſſe novæ legis compendium, theſaurum eſſe maximorum Chriſtianæ Religionis Miraculorum; & ſi ſcrutari poſſemus omnia Myſteria, quæ continent; ibi ſublimiores Evangelii Veritates detegeremus. Adorabile Nomen Jeſu, quod Sanctus Paulus appellat nominum omnium præcellentiſſimum, tantam præ ſe fert Majeſtatem, ut ubique adoretur in Cælo, & in terra, atque etiam in inferis. Mariæ Nomen ſecundum occupat locum; certum eſt enim, uti magni quidam Sancti teſtantur, poſt ſingulare Nomen Jeſu Chriſti, Cælum, & terram non aliud proferre poſſe, ex quo animæ piæ valeant copioſiorem gratiam recipere, & ex quo concipiant ſpem certiorem, & experiantur diviniorem ſuavitatem, quam ex ſacro Nomine Mariæ.

Digreſſio de nominum uſu, & quomodo hæc accipiantur pro iiſdem perſonis quas repræſentant.

Intereſt uniuſcujuſque ſingillatim nominis ſui celebritatem comparare ſeu coram Deo, ſeu coram hominibus. Veritas hæc in dubium vocari non poteſt; Nomen augetur, & celebre efficitur Virtutibus, actionibus præclaris, talentis, meritis, quemadmodum obſoleſcit, & contemptibile efficitur vitiis, ignavis, turpibuſque factis. Sed communis eſt animadverſio, vel potius ſententia communis, addite etiam ſatis vulgaris loquendi ratio, nomen, & perſonam haberi tamquam unum, & idem. Meritum noſtrum migrat in nomen noſtrum, ac ſervatur ibi tunc etiam, cum perſona noſtra ibi amplius non eſt; & cum nomen noſtrum profertur, fit quædam veluti tabula vitæ noſtræ, & elogium noſtrum unico verbo: Etenim exempli gratia, quis eſt ille, qui audiens verba fieri de Cæſare, vel de Alexandro, ideam ſibi non fingat Magni cujuſdam gentium domitoris? Horum nomen ſolum, eorum panegyricum facit, & facere non poſſumus quominus magno habeamus in pretio. Ita dicere poſſumus meritum eſſe in perſonis, ſed gloriam quæ ſubſequitur, eſſe in nominibus. Nomen illos tradit cognoſcendos, cum pronuntiatur. Niſi de illis verba fierent, meritum illorum in oblivione, & ſilentio deliteſceret. Et profecto, cur videmus eos, qui nulla re commendantur, permanere ſemper ignotos, atque in tenebris, niſi quia non nominantur? Ita iſti homines ſine nomine vocantur: Sed qui aliqua ex parte nitent, de illis homines loquuntur, ſæpe in omnium ore verſantur, & inde eorum celebritas oritur, quæ ſummorum Virorum gloriam extollit, nomenque illorum quocumque laudibus circumfert, & hoc pacto apud omnes æternitati commendat.

PARAGRAPHUS IV.

Loci. & Sententiæ Sanctorum Patrum hujus argumenti.

D*Ignitas Virginis annuntiatur ex Nomine; nam Maria, latine Domina nuncupatur* S. Chryſolog. ſerm. 142.

Nomen hoc prophetiæ germanum eſt, hoc renaſcentibus ſalutare, hoc virginitatis inſigne, hoc prudentiæ decus, hoc indicium caſtitatis. Idem Serm. 148.

Si Manichæum nominare pollutio eſt; quid erit nominare Mariam, niſi Sanctificatio? S. Hieronym. Epiſt. ad Pammachium.

Speciale Mariæ hoc Nomen invenit, quod ſignificat, Deus ex genere meo. S. Ambroſ. lib. de inſtitut. Virg.

Vere facta eſt Domina omnium creaturarum, cum Creatoris omnium facta eſt Mater. Joann. Damaſcen. Sermone 4. de Fide, cap. 15.

Mentes Chriſtianorum Sacroſanctum Nomen tuum, o Virgo, perpetim decantatum confirmat. Idem, Ode 6. de B. Virgine.

Lucis æternæ Mater. S. Epiphanius Serm. de Laud. Virginis.

Quomodo corpus noſtrum vitalis operationis ſignum habet, reſpirationem, o Sanctiſſima Deipara: ſanctiſſimum Nomen tuum, quod in ore ſervorum tuorum verſatur in omni tempore, hoc vitæ non modo eſt ſignum, & lætitiæ, ſed etiam illam conciliat, & procurat. S. German. Conſtantinop.

Dei Matris Nomen ſit mihi ultimus linguæ loquentis motus, ut illud velut olivæ ramum in ore ferens, avolem, & requieſcam. Idem orat. 6. in Annunciat. Virginis.

Peccator es, ad Nomen Mariæ confugias; ipſum ſolum ſufficit ad medendum; nulla enim peſtis ſic hæret, quæ ad Nomen Mariæ non cadat continuo. Richardus a S. Laurentio lib. 1. de laud. Virg.

Prædicabitur de te quod ſis Mater Chriſti, proinde Regina Cælorum, quia totum jure poſſides Filii regnum. Rupertus in 4. Cant.

Beata Virgo in multis ſubobſcuris arcanis mentem Apoſtolorum illuminavit. Idem lib. 1. in Cantic.

Chriſtus eſt Dominus, Maria Domina, conſtituta quippe eſt ſuper omnem creaturam: & quicumque Jeſu curvat genu, Matri quoque pronus ſupplicat. Arnoldus Carnotenſis tract. de Laud. Virginis.

Velocior eſt nonnunquam ſalus memorato Nomine Mariæ, quam invocato Nomine Jeſu. S. Anſelmus lib. de Excell. Virg.

Eccleſia audito Nomine Mariæ genua terræ infigit, quia præ Nominis reverentia, quaſi mare confragoſum ſonant vota populorum. Petrus Bleſenſis ſerm. 28.

Cujus Nomen præconizatur in Mundo niſi Virginis hujus? Cujus laus celebratur in ore populi fidelis, niſi Virginis Mariæ? unde eleganter fama, & gloria nominis ejus oleo effuſo comparatur. B. Alanus in cap. 1. Cant.

Si adverſitates tribulationum te jactent, & ſuperantes te, quaſi proſternant, invoca Mariam. Albertus Magnus cap. 1. in Lucæ.

Nomen Virginis Mariæ, jubilus in corde, mel in ore, melos in aure. S. Antonius Paduanus.

Tanta virtutis eſt, & excellentiæ hoc Nomen, ut Cælum rideat, terra lætetur. Angeli congaudeant, cum Maria nominatur. Idiota.

Dedit tibi, Maria, tota Trinitas Nomen, ut in hoc Nomine omne genu flectatur cæleſtium, terreſtrium, & infernorum. Idem.

Expaveſcunt Cæli Reginam Spiritus maligni, & difugiunt, audito Nomine ejus. Thomas a Kempis ſerm. 4. ad novit.

Poſt ſingulare illud dilecti Filii tui, o Maria, non aliud Nomen cælum, & terra nominat, unde tantum gratiæ, tantum ſpei, tantum ſuavitatis piæ mentes concipiant. S. Franc. de Gratia novi Teſtam. tract. 6.

Beatus qui diligit Nomen tuum, Virgo Maria! gratia tua animam ejus confortabit; tamquam fontibus irrigatum in eo fructum propagabit. S. Bonaventura in Pſalterio Virg.

Glorioſum, & admirabile Nomen tuum; qui illud retinent non expaveſcunt in puncto Mortis. Idem ibidem.

O celeberrimum Nomen Mariæ, quomodo poſſet Nomen tuum non eſſe celebre, quod etiam nominari non poteſt ſine nominantis utilitate? Item in ſpeculo Virg. c. 8.

Ipſa eſt, cujus vita glorioſa lucem dedit ſæculo; ipſa eſt lucerna Eccleſiæ ad hoc illuminata a Deo, ut per ipſam a tenebris Mundi illuminaretur Eccleſia. Idem ibidem.

Pax multa obſervantibus Nomen tuum, Mater Dei. Idem ibid.

Nomen Virginis Mariæ, quod interpretatum maris ſtella dicitur, & Matri Virgini convenienter aptatur. S. Bernardus Homil. 2. ſuper miſſus eſt.

Ipſa eſt nobis illa ſtella ex Jacob orta, cujus radius univerſum orbem illuminat, cujus ſplendor & præfulget in ſupernis, & infernos penetrat, terras etiam perluſtrans, & calefaciens magis mentes quam corpora. Idem ibidem.

Ipſa eſt præclara, & eximia ſtella ſuper hoc Mare magnum, & ſpatioſum, neceſſario ſublevata, micans meritis, illuſtrans exemplis. Idem ibidem.

Ne avertas oculos a fulgore hujus ſyderis, ſi non vis obrui procellis &c. reſpice ſtellam, voca Mariam. Idem ibidem.

In periculis, in anguſtiis, in rebus dubiis Mariam cogita, Mariam invoca; non recedat ab ore, non recedat a corde. Idem ibid.

Quam naſci, & vocari Dominam, ipſa ſui germinis fecit, & imperavit auctoritas. S. Petrus Griſol. ſerm. 142.

O magna, o pia, o multum laudabilis Maria! tu nec nominari potes, quin accendas, ne cogitari quidem quin recreas affectus diligentium te. Idiota.

Ut ſole ſublato non luceſcit; ſic ſublata Maria nihil niſi denſiſſimæ tenebræ relinquuntur. S. Bern. in Nativ. Mariæ.

Nemo eſt laudabilior, quam qui ab omnibus laudari poteſt. Quot homines, tot præcones, qui Mariam prædicant, dum loquuntur. S. Ambroſ. l. de Virg.

Eloquentia conticeſcat, una vox præconum eſt; hanc ſenes, hanc juvenes, hanc pueri canant. Idem.

Quid dignum ea loqui poſſumus, cujus ne Nomen quidem vacuum laudis eſt! .... ut mihi videatur non hominis habuiſſe Nomen, ſed oraculum, quod indicavit, quid eſſet futura. Idem.

PARAGRAPHUS V.

Quid depromi poſſit ex Theologiæ penu hoc in argumento.

Ambigi nequit quominus Mariæ Nomen impoſitum fuerit ſanctæ Virgini juſſu Dei.

COmmunis eſt Sententia, Nomina eſſe debere imagines rerum, & qualitatum earumdem expreſſiones: Nihilominus experientia ſatis oſtendit, homines falli poſſe in nominum impoſitione per ignorantiam ſubjectorum; ſed nulla incidere poteſt erroris ſuſpicio, cum Deus ipſe vult, ut ex nominibus cognoſcamus perſonas, quia nec fallere poteſt, nec falli... Dubitare autem non licet, utrum Deus ſit Sacri hujus Nominis Mariæ Auctor; & ſicuti Adam cælitus recepit facultatem imponendi Nomen illi, quam Deus ei dederat ſociam; ita Spiritus ſanctus ſibi reſervaverit poteſtatem, & curam nominandi Sponſam ſuam; cui ſententiæ ſubſcribunt Patres omnes, atque Theologi, qui hoc Mariæ Nomen comparant cum Nomine Jeſu.

Myſteria, quæ Sancti Patres deprehenderunt in Nomine Mariæ.

In Mariæ Nomine Sancti Patres diverſas deprehenderunt ſignificationes, quæ nobis exprimunt, quod potiſſimum nobis in Sanctæ Virginis perſona conſiderandum eſt. In eo deprehendunt indicia ſuæ dominationis, & hæc ratio eſt, quam habet illa cum Filio ſuo, qui omnium Creaturarum abſolutus eſt Dominus. In ea deprehenderunt amaritudinem, quod ipſi conſiderare poſſumus in mortali vita ſua. Deus enim deduxit illam per juges paſſiones; prævidentia mortis Salvatoris poſt Simeonis prophetiam, & memoria paſſionis ipſius, poſtquam ſpectaculo interfuit, fuit gladius anceps, quo anima ejus ſemper transfixa fuit. Admirantur etiam in Sancto illius Nomine lumina, & influxus, ex quibus multa percipimus commoda; quia diſſipat tenebras noſtras, mulcet procellas, regit greſſus noſtros, & tandem unus inter fideles illius famulos, deprehendit adhuc in ejus Nomine magnum Myſterium, & dicit, Deum, cum collegerit omnes aquas in Creatione effuſas ſuper faciem terræ, immenſos hos aquarum acervos *Maria* appellaſſe; & eodem pacto cum omnes perfectiones, gratias, & Virtutes in una tantum perſona congeſſerit, huic *Maria* nomen dediſſe. Quamvis hic luſus verborum Grammaticam potius redoleat, quam Theologiam, quæ ſolida tantummodo ſectatur; Summi Viri probarunt tamen hanc tamquam uberem amplificationem potius quam veram auguſti hujus Nominis ætimologiam.

Nomini Mariæ idē accidit, quod Dei, ubi longe plurima neceſſaria ſunt ad explicāda Myſteria, quæ in eo continētur.

Eruditus quidam Theologus ſcite animadvertit, idem ferme dicendum eſſe de Mariæ Nomine, quod de Nomine Dei, quod cum ſit unicum, & complectatur omnes excogitabiles perfectiones, longe plurimis opus eſſet nominibus, ut fuſius explicaretur ſecundum mentem Sancti Dionyſii, qui data opera librum eſt elucubratus de Nominibus, quæ conveniunt Deo, ut per partes concipiatur natura hæc ſimpliciſſima, attribuendo illi tot Nomina, quot Mens humana in eo perfectiones poteſt diſtinguere. Tale eſt admirabile Nomen Mariæ, ita ut ad explicandam virtutem, efficientiam, dignitatem, & commoda quæ Eccleſia, & fideles jugiter inde recipiunt, auctores illius cultui devoti ducenta ferme deprehenderint, quæ recepit, & probavit Eccleſia, & quæ totidem ſunt Elogia Nominis Mariæ.

Sancti, & Doctores ut plurimum conjungunt Mariæ Nomen cū Nomine Jeſu, & utrūque comparant.

Hoc Mariæ Nomen adeo ſanctum, auguſtum, & venerabile eſt, ut plures Sancti non dubitent illud conferre cum Nomine Jeſu, cum utrumque plenum ſit Myſteriis, utrumque de Cælo deſcenderit, quemadmodum Evangelium teſtatur de altero, & plures Sancti Patres de altero, & utrumque referatur ad perfectiones, & dignitatem eorum, qui ex eo nominantur. Ita videmus omnes fere fideles conſueviſſe utrumque conjungere, & neutrum ab altero ſejungere, perinde ac neceſſaria inter utrumque intereſſet connexio, vel alterum pro altero factum eſſet; vel potius ad innuendum Jeſum nobis datum fuiſſe per Mariam. Sed quin loquamur de Nomine Jeſu, de quo ſatis ſuo loco dictum fuit, illud Mariæ procul dubio magnis ſcatet Myſteriis. Nam ſi Sanctus Chryſoſtomus loquens de Nominibus, quæ dedit Deus veteribus Patriarchis, docet illa omnia continere theſaurum Myſteriorum, & ingentem numerum factorum memorabilium: *Magnum theſaurum in nominibus, multarum rerum hiſtorias in nominibus contineri;* (*Homil.* 55. *in Epiſt. ad Rom.*) quod jure dici non poteſt de ſancto, & ſacro Nomine quod impoſitum fuit Deiparæ propter adeo excelſam illius dignitatem?

De origine Sancti Nominis Mariæ.

Cardinalis Petrus Damiani nos docet, Deum eduxiſſe Sanctiſſimum hoc Nomen de theſauro ſuæ divinitatis, ut illud Sanctæ Virgini imponeret: *Statim de theſauro divinitatis, Mariæ Nomen evolvitur,* innuens tres adorabiles Sanctæ Trinitatis perſonas, ſingulas aliquid contuliſſe ad præclarum hoc Nomen illi imponendum. Pater quid contulit eligens illam in Matrem Filii ſui, quandoquidem effecit, ut per hoc realiſſimam ſecum haberet rationem. Hoc Marię Nomen ſignificare docet Sanctus Ambroſius. *Speciale Mariæ hæc Nomen invenit, quod ſignificat Deus ex genere meo.* Profecto non ſatis licet ex quonam idiomate Sanctus Ambroſius hanc eduxerit interpretationem Nominis Mariæ, ſed ſola tanti Doctoris auctoritas ſufficit, ut illam debeamus accipere. Sed quinam præter Sanctiſſimam Virginem hoc Nomine poteſt appellari, cum illi hæc tribuatur ſignificatio? Filius nil confert minus, quam Pater, ut in eodem ſenſu hoc Mariæ Nomen uſurpetur, quoniam ipſe ſe ſe dedit illi, ut æque realiter eſſet unicus ejuſdem Filius, infert illam in cognationem Dei eo modo, quo nullus arctior eſſe poſſit, neque enim ulla eſt conſanguinitas magis intima, quam Matris, & Filii, & proinde Filius eſt, propter quem Mater hoc Nomine appellatur. Sed Spiritus ſanctus ab aliis duabus perſonis inſeparabilis non minus confert, ut Virgo glorioſo hoc Nomine appelletur in ſignificatione adeo particulari; ipſe enim illi dedit fecunditatem, per quam meruit illum parere.

De potentia Nominis Mariæ.

Dubitari nequit, quominus verbis magna inſit poteſtas, quam Deus illis potiſſimum adjecit in noſtris Sacramentis, & cujus admirabiles experimur effectus ſive in gratia, ſive in natura. Tamen ſciendum eſt divinis tantummodo verbis veram ineſſe Virtutem, quod dico ad excludenda præſtigia, quæ nefaria ſuperſtitio Dæmonis interventu aliquando operatur. At ſi quæ ſunt verba, quæ dici poſſunt divina, hæc ſane ſunt Sacra Nomina Jeſus, & Mariæ. Angelus qui de Cælo detulit Nomen Jeſu, rationem adjecit, quia operaturum erat quod ſignificabat, videlicet ſalutem populi ſui; ſed ſanctum Mariæ Nomen non ne pro modulo ſuo illam operatur? quoniam nobis gratias, & benedictiones de Cælo promeretur, immittit nobis ſanctos contritionis motus, nonnunquam pertinaciſſimos peccatores convertit, juſtis ſolatium adfert, nos a graviſſimis periculis eruit, cum ad illam confugimus, quæ validiſſima eſt apud Deum Protectrix noſtra, & Advocata.

Dei Conſilium in impoſitione Nominis Mariæ.

In impoſitione Sancti hujus Nominis, Dei Conſilium fuit, quantum licet conjicere, declarare admirabiles hujus Virginis qualitates, quæ cum magno ſint in numero, opus erat, ut Nomen illius in pluribus idiomatibus diverſas haberet ſignificationes, quoniam naſcebatur pro omnium ſalute. Præcipuas myſtici hujus Nominis interpretationes explicuimus, ex quibus ne una quidem eſt, quæ in cordibus noſtris excitare non debeat ingentes lætitiæ, confidentiæ, devotionis, reverentiæ ſenſus erga Nomen hoc adeo glorioſum, & nos ad petendum impellere, ut digniſſima hæc Dei Mater operetur in nobis, quidquid Nomen iſtud ſignificat. Si Maris Stella eſt, ut deducat nos inter ſcopulos, inter quos ſingulis momentis in diſcrimen adducimur pereundi. Si eſt gratiarum oceanus, & mare amaritudinis plenum, ut utriuſque participes efficiamur, quoniam æque optabile eſt recipere gratias Filii ipſius, & guſtare amaritudinem paſſionis ejuſdem. Si ita illuminata eſt, ut diſſipet tenebras ignorantiæ noſtræ, doceatque nos ambulare in viis ſalutis, & nos illuc deducat, ita ut per Nominis ſui lucem eo perveniamus.

Qualitas Dominæ in Maria non eſt contumelioſa Magnitudini Dei.

Cum vulgatior ſignificatio auguſti hujus Nominis Mariæ ſit innuere ejus Superioritatem ſupra omnes Creaturas, & oſtendere ipſam eſſe Dominam, & Reginam dominantem in Cælo, & in terra; metuendum non eſt, quidpiam imminui de infinita Superioritate, quæ unice pertinet ad Deum, vel injuriam fieri ſupremæ illius Magnitudini; Namque dicendo Mariam Dominam eſſe, & glorioſum hunc titulum illi tribuendo, non dicimus illam non pendere a Deo, neque Deo parem eſſe, quæ quidem eſſet blaſphemia; ſed cum Filius ejus, qui ſimul Deus eſt, extollit illam uſque ad ſublimem apicem imperii ſui, nihil de propria ipſius gloria decedit. Nihil periit de Salomonis Magnitudine, & gloria, ubi Matrem Berſabeam juſſit diſcumbere ad dexteram ſuam; eamque imperii ſui ſociam elegit; e contra recens inde facta eſt acceſſio gloriæ ipſius. Verius eſt adhuc, non imminui, ſed amplificari ſupremam Jeſu Chriſti Magnitudinem, cum velit hanc uſque ad propriam Matrem extendi.

De qualitate illuminantis, & illuminatæ quam Mariæ Nomen ſignificat.

Operæ pretium reor hac in re animadvertere, lumen, ex quo eductum eſt Mariæ Nomen ſignificans illuminantem, & illuminatam, bifariam intelligi poſſe, vel quatenus manat ex corpore lucido, & ſeſe extrinſecus effundit, vel quatenus remanet in ſubjecto lucenti; quod ipſum tribuit nominum varietatem, ad diverſa hæc officia indigitanda. Sed Mariæ Nomen utrumque complectitur; ſimul enim & illuminatam ſignificat, & illuminantem; recipientem lu-

men, & illud effundentem; poſſidentem illud, & largientem; & ne arguatis quæſo me, ſi in præclari hujus Nominis elogio ea conſector, quæ minuta videntur, & rationes quaſdam, quę in alio quovis argumento pueriles viderentur; Namque Sancti Ambroſius, & Hieronymus docent Nominis hujus ſignificationem myſticam eſſe, & alii Sancti Patres in litteris etiam, ac ſyllabis illud conſtituentibus, Myſterium minime putant deeſſe. Cum autem hoc Nomen Dei juſſu impoſitum fuerit; & vacuum eſſe non poſſit, de illa, quę hoc Nomine appellata fuit, dici poteſt, quod inſignis Orator dixit de eximio quodam Viro, cui nomen erat illuſtre; ęquius elogium, quod illi tribui poſſet, eſſe gloriam, quam ſibi comparavit, replens ſignificationem nominis proprii; *Vir ſui nominis*. Similiter ex auguſto hoc Mariæ Nomine, agnoſco illam quam Sacer Textus nobis exhibet amictam luminibus, adeoque Sole ipſo, qui fons eſt luminum: *Mulier amicta Sole*, (*Apoc.* 12.) ad innuendum ipſam reipſa illuminatam, & luminibus circumſeptam eſſe.

Mariæ Nomen ſignificat ſupremam Magnitudinem, & auctoritatẽ.

Jure optimo Mariæ Nomen ſignificat Magnitudinem, & dignitatem Matris Dei, *Dominam*, vel Reginam, quippe quæ Mater eſt Domini, & rerum omnium creatarum Dominatoris. Hanc rationem adfert S. Joannes Damaſcenus: *Vere rerum omnium conditarum Domina facta eſt*; *cum Mater Creatoris extitit*: & Sanctus Chryſologus autumat, illam ideo ab ipſa Nativitate fuiſſe creatam; *Quam naſci, & vocari Dominam ipſa ſui germinis fecit auctoritas*; nam ex quo deſtinata fuit Domini Mater futura, obtinuit quamdam ſpeciem ſupremæ auctoritatis inhęrentem huic Nomini, & incomparabili huic dignitati; ſicut inter homines accidit, inter quos ſtatim ac aliquis in Regem electus eſt, illius Mater mutat ſtatum, & conditionem, & nomen, aſſumens titulum Reginę, tunc etiam cum Reginę auctoritatem adepta non eſſet. Neque prodeſt dicere alias poſt, & ante illam hoc Nomine vocatas fuiſſe, quin eſſent ideo dominę, Reginę, vel dominatrices: quia Nomen hoc inditum fuit Sanctæ huic Virgini, propter id, quod erat futura, & ratione dignitatis, ad quam ipſam deſtinaverat Deus.

PARAGRAPHUS VI.

Delecti ex aſceticis, & recentibus Concionatoribus loci hujus argumenti.

Mariæ Nomen nõ fortuito impoſitum fuit, ſed juſſu Dei utpote quod melius quã cetera exprimebat qualitates admirabiles hujus ſanctæ Virginis.

SAtis conſtat, nihil magis pendere ab hominum libidine, quam Nomina, quæ imponunt ſive rebus, ſive perſonis, quas volunt cognoſci. Qui nominum originem ſcrutari adniſi ſunt, ut plurimum non aliam inveniunt præter ſortem; Sapientum nihilominus ſententia eſt, ne nomen inane ſit, rationem habere debere cum natura, perfectionibus, & uſibus rerum, atque eſſe quoddam veluti elogium compendiarium perſonarum quæ hoc nomine appellantur. Hoc videmus in Nomine, quod homini impoſuit Deus, & Sacer Textus aſſerit hominem a Deo recepiſſe Spiritum adeo præclaris cognitionibus illuſtratum, ut penetrans naturam, & rerum omnium proprietatem, tribuerit unicuique Nomen, quod illi conveniret, & Nomen ab illo impoſitum verum eſſet Nomen illius. Hoc ipſum hodie dicere poſſemus de Auguſto Mariæ Nomine, quod omni tempore Sancti omnes omneſque Patres Eccleſiæ coluerunt tamquam ſanctiſſimum, glorioſiſſimum, & noſtris obſequiis digniſſimum, excepto Sacrato Jeſu Nomine. Hoc ipſum de Cælo deſcendit, & Dei juſſu impoſitum fuit, utpote quod omnium optime expreſſit qualitates admirabiles, incomparabilem dignitatem, & incomprehenſibilia Magnalia illius, quæ electa fuit, ac prædeſtinata, ut eſſet Dei Mater. *Auctor Sermonum in omnia argumenta. Tomo* 2. *Myſteriorum.*

Hoc Mariæ Nomen fauſtum eſt auſpicium Magnitudinis, ad quam illa promovenda eſt, & beatitudinis, quæ nobis eſt ceſſura.

Nomen ſolum, quod recipit Maria in Nativitate ſua oſtendit nobis, & quid illa ſit, & quid inde ſperare valeamus. Appellatur Maria, & myſticum hoc Nomen in variis ſignificationibus ſuis exprimit illius Magnalia, & ſpem excitat noſtram. Docemur enim illam in Cælo, ac in terra habituram eſſe ſupremam poteſtatem, & futuram hominum, Angelorumque Reginam. Hic titulus nulli melius, vel ęquius convenire poteſt, quoniam quatenus Dei Mater videbit non Mundum dumtaxat, ſed Mundi Dominum ſuæ ſubditum poteſtati. Nos docet, illam nobis futuram id, quod viatoribus eſt maris ſtella, quibus dux eſt, & itineris norma. Invenitur ne mare Mundo perturbatius, ac ęſtuoſius, in quo indeſinenter procellis urgemur, & naufragiis ſumus obnoxii? Sed Maria nobis viam monſtrabit, noſque in portum adducet. Hoc ipſum Nomen nos docet, illam Mundo illuceſcere tamquam ſplendidum ſydus, ejus radii ſe ſe undique effundunt, & ubique refulgent. Quas in tenebras peccatum nos non conjecerat? Sed opem feret Maria, ut diſſipemus tenebras quibus excæcamur; efficiet, ut errores noſtros agnoſcamus, & in rectum tramitem revertamur. *Pater le Valois.*

Senſus piæ animæ conſecratæ ſervituti Sanctæ Virginis ad ſacrum Mariæ Nomen.

Reple Virgo Sancta, reple latitudinem Nominis tui. Regna poſt Deum in ea omnia, quæ ſunt infra Deum, præcipue vero regna in corde meo; eſto mihi ſolatium in laboribus meis, conſilium in rebus dubiis. Ad unicum Mariæ Nomen, excitabitur confidentia mea, totus amor meus exardeſcet. Cur illud nequeo altius in omnium cordibus imprimere! cur illud in hominum omnium ore imprimere nequeo, & omnes impellere, ut illud celebrent mecum! Maria, o Nomen ſub quo nemo debet deſperare! Maria, o Nomen toties impetitum, ſed ſemper victoriam referens, & glorioſum! Maria, o Nomen, ſemper ſuave, ſemper ſalutare animæ meæ, quod me certum facit in timoribus meis, quod ſemper me confirmat in anguſtiis, ſemper ſuſtinet in operibus meis! Singulis vitæ meę diebus proferam illud, illudque proferens cum ſacro Jeſu Nomine conjungam. Filius in me Matris memoriam revocabit, Mater vero Filii. Jeſus, & Maria; ecce quid Cor meum, ore deficiente millies repetet in morte. Ad extremum uſque ſpiritum repetam hæc Nomina *Jeſus*, & *Maria*; & ad obitum uſque meum hæc mihi erunt Nomina benedictionis, atque ſalutis. *Idem in alloquiis de Myſteriis Beatæ Virginis.*

Admirabilis virtus Nominis Mariæ.

Quiſnam ad Sacrum Marię Nomen confugit, & non expertus eſt in illa, quod Sanctus Ephrem de illa ſcripſit cum ſenſu non vulgaris fervoris. Illam vere Cęli ſtellam eſſe, quę nos in tenebris illuminat; quoties enim unum hoc Nomen effecit, ut Dei reminiſceremur, & nos ad officium revocavit? Illam vere civitatem eſſe refugii, ubi ſalvari poſſunt illi, qui ſe ad mortem uſque vident exagitari. Quoties violenter Dęmonis tentationibus oppugnati, invocato Marię Nomine ſecuritatem nacti ſumus? Illam veram eſſe fœderis Arcam, & verum propitiatorium. Heu, quoties reconciliavit nos Deo, illum nobis reddens propitium validis interceſſionibus ſuis, cum illum ſceleribus noſtris laceſſivimus! Illam vere eſſe infirmorum ſalutem, & afflictorum conſolatricem. Spiſſa ſcribenda eſſent volumina, ſi producenda nobis eſſent eorum exempla, qui cum triſtitia, & dolore conficerentur, Marię Nomine invocato, ſalutis portum invenerunt. Viderentur populi inceſſanter ad locos confugere, qui Deo ſacri ſunt ſub hoc Nomine, niſi Mundus univerſus experientia magiſtra didiciſſet, omnes illud invocantes invenire in illo generale omnium humanarum miſeriarum perfugium. Quomodo vero Sanctum hoc Nomen non ſit plenum ſalutis, quandoquidem plenum eſt Salvatoris? Qui enim Mariam dicit, dicit Matrem Salvatoris Mundi, dicit pretioſum theſaurum continens in ſe infinitas divitias Patris Miſericordiarum, qui illum in terras mittit, ut ſit univerſale remedium malorum omnium, propter quę ingemiſcimus, ſed vult nos illas immediate recipere a Virgine Sancta, quam earum ſequeſtrem conſtituit. Scire vultis, quę Virtutum copia in ejus Nomine contineatur? reſpicite, quem cęleſtium divitiarum theſaurum Deus in caſto ejuſdem ſine concluſerit. *Pater de Argentano Capuccinus Tomo de Magnalibus Virginis Collatione* 2.

Nomina Jeſu & Mariæ ſupplere poſſunt viſibili eorũ preſentiæ.

Quis noſtrum, ſi videret ſacras perſonas Jeſu Chriſti, & Sanctę Matris ſuę, ad eorum pedes non procumberet, ut illas amplecteretur, & cor ſuum coram ipſis effunderet? Verum eſt nos non habere amplius eorum pręſentiam corporeis oculis noſtris viſibilem, ex quo mors utrumque nobis eripuit: non ne conſolari poſſumus accipientes earum Nomina in locum perſonarum? habere illa in memoria noſtra, illa geſtare in cordibus noſtris inſculpta, illa ſemper cum reverentia proferre, eorumque guſtare ſuavitatem?... Re ipſa ſcimus, veterem Philoſophiam credidiſſe, nomina eſſe rerum imagines, earumque ideam, & imaginem revocare, & homines uſum invexiſſe, ut quodammodo oculis ſubjiceremur, atque converſaremur cum illis, quos cognoſcimus, vel quos cognovimus, licet locorum diſtantia, ac temporum ſucceſſione prohiberemur. Arte hac ab omni crimine vacua, rationem invenit omnia producendi, loquendo per imitationem primi Entis producentis imaginem ſuam, nempe Verbum ſuum, illud pronunciando. Rebus novam tribuimus eſſentiam; perſonas præſentes facimus, ubi non erant: lingua, & vox auribus quamdam veluti tabulam proponunt, cum illas videre non poſſumus, ex tumulo educimus, ex pręteritorum temporum caligine revocamus, & ubi nobis placuerit, in vitam revocamus. Verbo per Nomina inventa ratio eſt quamdam immortalitatis ſpeciem tribuendi rebus omnibus, in quam non mors, neque oblivio ullum habet imperium. Quis prohibebit ergo, ne ſancta hac utamur arte erga duas perſonas, quarum Nomen nobis ſuper omnia debet eſſe pretioſiſſimum, videlicet erga Jeſum, & Mariam? Nonne nobis jugiter eſſe deberent in ore? hoc ſane fieret, ſi eorum Nomina nobis altius inſculpta eſſent in corde. *Idem.*

Nomen Mariæ quatenus illuminatam, vel illuminantẽm ſignificat, convenit ſanctæ Virgini.

Diximus jam Mariæ Nomen, ſecundum vulgatiorem interpretationem Sanctorum Patrum ab Eccleſia receptam, ſignificare non ſolum dominam, & dominantem, ſed etiam *illuminatam*, & *illuminantem*. Ex quo inferri poſſe mihi videtur, nihil melius indigitare poſſe munus illud, ad quod obeundum voluit Deus illam oriri; tandem enim ſi quæritis propter quem, & quem in finem orta fuerit; idem eſt ac quęrere cur Deus lucem creaverit, & quem uſum lux habeat in natura. Heu! quid Mundus eſſet ſine illa, niſi cahos confuſum, & rerum informium congeries ſine ordine,

ordine, ſine ornatu, unde illi factum nomen eſt, & quale vobiſmet fingere poteſtis fuiſſe antequam Deus illi impertiret lucem, quæ ceteris rebus decus afflavit. Hoc ipſum fere Maria præſtitit in ordine gratiæ; Mundum illuminavit per tot ſæcula in peccati, atque ignorantiæ tenebris ſepultum; quandoquidem in Scripturis vocatur Aurora, diei prænuncia, ita ut ſi in Nativitate illius homines cognoviſſent ingens illud bonum ſibi collatum poſſidendi feliciſſimam hanc Creaturam, tandiu expectatam, & concupitam, proculdubio exclamaſſent non ſecus, ac Zacharias in ortu Præcurſoris: *Illuminare iis, qui in tenebris, & in umbra Mortis ſedent*. (*Luc.* 1.) Veni, o Mundi lumen, tandem illuceſce terris, ut facem præferas iis, qui horrentibus tenebris, & in funeſtiſſima ſedent peccati caligine. Vota a tot Prophetis in Cælum emiſſa ad maturandum adventum tuum, exaudita ſunt; & dici poteſt quemadmodum in ſæculorum primordio, lucem factam fuiſſe, quia prodiit in lucem Maria. Sed addo, cum hæc venerit, ut Mundum illuminaret, illi aptius Nomen tribui non potuiſſe niſi Mariæ, quod lucis Nomen eſt; ſignificat enim ſimul & eam, quæ lucem adfert, & eam, quæ luce amicta eſt, eademque penetrata. *Auctor Sermonum in omnia argumenta.*

Ejuſdem argumenti.

Si Apoſtoli, & illi omnes qui aliquid contulerunt hominum ſaluti, jure vocantur Mundi lumen ab ipſius Dei Filio; ideoque jus habent ad glorioſum hoc Nomen propter munus, quod exercent, facem præferentes aliis in viis ſalutis; non ne merito aſſerere poſſum, hoc Nomen multo magis decere illam, quæ omnium maxime huic officio cooperata eſt, uno Filio ejus excepto, videlicet glorioſam Virginem? eamque æquiſſimo jure Mariam vocatam fuiſſe, quod Nomen ſignificat illuminantem, vel illuminatricem, dummodo per vos mihi liceat hoc uti vocabulo, quod adhibere cogor ex neceſſitate in hoc argumento, ut vobis revocem in memoriam incomparabile beneficium, quo, ut canit Eccleſia, *lumen æternum Mundo effudit Jeſum Chriſtum*. (*In præf. Miſſæ de B. Virg.*) Hoc pacto horrens illa nox ſuper univerſam terræ faciem effuſa, diſſipata fuit, & totus terrarum orbis faciem mutavit, mutans fidem, religionem, cognitionem, & mox affectus, & deſideria. Qua enim in ignorantia, bone Deus! & in qua deplorabili cæcitate immerſæ erant humanæ mentes, illæ etiam, quæ reliquorum norma erant, & ceteris præibant? Mariæ Nativitas nonne fuit tamquam aurora magnæ diei Fidei, qua modo perfruimur? Nox hæc obſcura, & tenebricoſa, non ne illuceſcere cœpit? Nonne proferens increatam hanc lucem prior facem prætulit, quæ nos ad hanc quoque diem illuminat? Ullum ne igitur nomen eſt, quod magis conveniat officio, quo Sancta hæc Virgo perfuncta eſt, & miniſterium hoc Nomine dignius, quo illud exprimitur, & ſignificatur? Idem.

Ejuſdem argumenti.

Et ſane quiſnam præ Maria luminibus Cæleſtibus redundavit? Quin enim loquamur de Symbolis renidentibus, quibus utitur Eccleſia ad illam repræſentandam, Auroræ, Iridis, Aſtrorum, atque adeo Solis ipſius, & quin excurram in naturales, & ſupernaturales cognitiones illius, adquiſitas, & infuſas, quibus prædita fuit ſuper primum hominum parentem; recenſeamus tantum lumina gratiarum, quæ jugiter de Cælo recipiebat, ac intelligentiam omnium Myſteriorum Religionis Noſtræ, & earum rerum omnium, quæ ad Filii ſui perſonam pertinebant. Quæ lumina fidei ſuis vividiora? quæ ſcientiæ, & gloriæ majora illis, quibus modo perfruitur? Quacumque ex parte conſideretur, luce vividiori coruſcat; ſed cum infirma oculorum noſtrorum acies tantam lucem nequeat ſuſtinere, dicamus ſolum, non aliud extitiſſe Nomen, quod illam melius exprimere poſſit, niſi Nomen Mariæ. Verumtamen addamus, ſicuti ad lucidum corpus accedere nemo poteſt, quin ex emanante illinc luce illuſtretur; ſi velimus recipere Cæli lumina, videlicet gratias, quibus indigemus in hac tenebrarum caligine, in qua vivimus, non verebor de Maria dicere ea verba, quæ Regius Propheta de ipſo Deo protulit: *Accedite ad eam, & illuminamini*. (*Pſ.* 33.) Accedite ad Mariam, cum illa tanta in luce coruſcet, non niſi inde illuminari poteſtis. Deo enim non ſufficit generatim per ſe Mundum illuminare, per hunc etiam rivum effundit gratias ſuas in ſingulos fideles ſpeciatim ſecundum plurimorum Patrum ſententiam, ita ut in terris erga homines aliquid faciat ſimile illi, quod in Cælo fecit cum Angelis immediate, communicans illi ſua lumina intelligentiis ordinis primi, unde reflectuntur in alias, quemadmodum docet S. Dionyſius, qui propterea primam hanc Hierarchiam vocat illuminantem, & illuminativam; vel ſi mavis, quemadmodum in ſæculorum principio collegit Deus lucem, quæ hac, illac erat diſperſa, in Corpus Solis, ut illam mox Mundo univerſo communicaret; *Accedite ad eam, & illuminamini*. Confugite ergo ad Mariam ſi vultis illuminari; hæc illa eſt, ut canit Eccleſia, quæ omnes errores diſſipavit, hæc illa, quam beatam vocat Evangelium, quia credidit; hæc tandem, quæ primos recepit fidei radios, recipiens ſinu ſuo ejus Auctorem. Hæc non deerit quominus divinum hoc lumen nobis communicet, vel ſaltem nobis illud a Filio ſuo imperet. *Idem.*

Hoc Mariæ Nomẽ, quod Dominã ſignificat, oſtendit Deum illi ampliſſimas perfectiones ſuas ſignificaſſe.

Nomen Domini, & Dominatoris quod terræ Principes præferre gloriantur titulis ſuis, tamquam ceterorum fundamentum; hoc inquam Nomen illud eſt, quo voluit Deus Matrem Filii ſui ad finem uſque ſæculorum nuncupari; perinde ac ſi poſt communicatas illi auguſtiſſimas perfectiones ſuas, potentiam, adeoque ipſam paternitatem, illam Filii ſui ejuſdem Matrem conſtituens, voluiſſet etiam illam in partem arceſſere Nominis, quod illas omnes exprimit, atque ſignificat. Et ſane per hoc unum Dominæ, ac Dominatricis Nomen concipio, & in mentem revoco quidquid ampliſſimum eſt in hominibus; quamvis non niſi umbram Dominationis poſſideant, ſi cum illius Dominatione comparetur. Illius meritum, atque excellentiam intueor; Deus enim illi hoc Nomen impertiens, & quodammodo cum illa dividens, nobis voluit innuere hanc eſſe vivam imaginem ſuam, & ex omnibus creaturis illam, quæ melius divinas ſuas perfectiones repræſentat; intelligo etiam illam quibuſcumque creatis rebus præcellere, & ordinem prorſus diverſum conſtituere. *Idem.*

Poſt Sanctũ Nomen Jeſu, Mariæ Nomen ſanctiſſimũ eſt, & maxime venerandũ.

Mariæ Nomen excepto Jeſu Nomine omnium eſt auguſtiſſimum, ſanctiſſimum, & maxime venerandum. Sæculis præteritis hoc ita perſuaſum omnibus fuit, ut nihil præterea in Patrum Scriptis innoteſcat. Summi illi Viri iiſdem ferme verbis uſi ſunt, ſive de Filii, ſive de Matris Nomine loquerentur; eaſdem utrique laudes, eaſdemque utrique tribuerunt qualitates. Fideles pro illis ſimul tantam habuere reverentiam, & adeo peculiarem devotionem, ut facile liqueret, illos propter idem principium fuiſſe operatos; *Neque enim poſt illud dilecti Filii ſui Nomen, quod eſt ſuper omne Nomen*, S. Bernardus ait, *aliud Nomen Cælum, aut terra nominat*. Hinc qui eorum ſecutus exemplum vellet exornare auguſti hujus Nominis Elogium, deberet congerere varias pulcritudines, quas illi deprehenderunt in eo, & ſimplicem earum explicationem adjicere. Quem enim in mente noſtra effectum non pareret, cum in ictu oculi oſtenderetur, hoc Mariæ Nomen, non ſecus ac Nomen Jeſu terrorem eſſe inferorum, & Cæli gaudium? Hoc mulcere procellas; nobis in mœrore ſolatium eſſe, in adverſis perfugium, in morbis remedium; aggerem munitiſſimum qui validiſſimis objici poſſit cupiditatum æſtibus; denique Nomen quod nobis procurare poteſt interiorem animæ pacem, mortem ſanctam, æternam beatitatem; *Sermo Manuſcriptus Patris Stephani Camillard de Sancto Nomine Mariæ.*

Mariæ Nomen, Nomẽ eſt tenerum & Nomen amabile.

Verum eſt ſecundum Propheticum Sermonem, nomina eſſe debere fideles tabulas, quæ ad vivum exprimant naturales eorum qualitates, qui his nominibus appellantur; Excitare debent in nobis ideas, & eas efficere impreſſiones, quas ſibi propoſuerant illi, qui electi fuere, ut imponerent illa. Ubi proferuntur, ſtatim liquet, cur impoſita fuerunt, & character eorum, quibus impoſita ſunt, & qua re ab aliis diſtinguuntur. Hujuſmodi vero placitis nequaquam innitor, ut aſſeram Nomen Mariæ oſtendere omnem ſuavitatem cordis ejuſdem erga homines, neque adeo aſſerere, vel cogitare ſortem, libidinem, aſſentationem locum habuiſſe, ut Nomen hoc imponeretur; quandoquidem Nomen hoc immediate de Cælo deſcendit, & homines non niſi Cæli nutus, & voluntates ſecuti ſunt, præterquam quod variæ ſignificationes, quas Patres huic Nomini tribuerunt, innuunt tenerum hunc amorem, atque eam ſuavitatem, quam erga nos præ ſe fert. Qui Mariam dicit, dicit Matrem hominis-Dei, ideoque conſequenter, Matrem hominum, quos hic Filius illi cariſſimus, ut S. Bernardus ait, ad mortem uſque dilexit: *Omnes amat, quos in ea, & per eam Chriſtus ejus filius ſumma dilectione dilexit*. Illos igitur materna dilectione proſequitur, quæ omnium eſt ſuaviſſima. Hinc videmus, illam adeo peculiarem eorum curam ſuſcipere, illis patrocinari; verbo, illam cumulatiſſime obire officia parentis amantiſſimæ erga peccatores, qui fidenter ad illius opem confugiunt. *Idem ex parte.*

Cur primi Fideles cõſueverint non ſeparare Nomen Mariæ a Nomine Jeſu.

Undenam, quæſo, factum, ut ab ipſo Chriſtianæ Religionis ortu Fideles conſueverint nunquam ſeparare duo hæc auguſtiſſima Jeſu, & Mariæ nomina? Conſtat enim ex pluribus locis, primis Eccleſiæ ſæculis horum Nominum alterum ſine altero proferri non conſueviſſe. Hoc procul dubio oriebatur ex mutua dilectione Matris, & Filii, cujus hæc Nomina erant certiſſima pignora. Quæ res videbatur illis peculiarem habere virtutem ad inſpirandos ſenſus eoſdem erga utrumque. Hoc verum eſt, tunc illorum devotionem teneriorem fuiſſe, & amore pleniorem, ſive illi ex hoc agerent principio, ſeu aliam ob cauſſam operarentur, & hæc Nomina in illis ſexcentas alias parerent cogitationes. Sed in præſentiarum quærendum ne ex vobis eſt, cur Mariæ Nomen, Nomen ſit tenerum, ac ſuave? Hac in re tantum cor veſtrum conſulo. Poteſtis ne fideles animæ illud proferre quin memineritis hoc eſſe Nomen Matris hominis-Dei, qui facit, ut ita loquar, quamdam veluti extenſionem teneræ dilectionis, qua ipſum proſecuta eſt, ſuper vos, quos illa reſpicit tamquam Filios ſuos, & a quibus æquo fert animo, ſe Matrem veſtram vocari; Poteſtis ne, inquam, illud proferre, quin animum ad hanc duplicem advertatis Maternitatem? Serio cogitate futurum, ut ubi morti proximi eritis,

eritis, ſæpius repetantur vobis duo hæc Nomina. O vos beatos ſi in exſpectatione Mortis oppreſſi vi morbi, & perterriti etiam fortaſſe peccatorum veſtrorum multitudinem, proferre poteritis hæc duo Nomina ſuaviſſima, atque teſtari, a vobis ſpem omnem conſtitui in alterius quidem miſericordia; & confidentiam veſtram in protectione, quam alterum vobis pollicetur: *Maria Mater gratiæ, Mater Miſericordiæ; tu nos ab hoſte protege, & in hora mortis ſuſcipe. Idem paullo mutatus.*

Mariæ Nomen Dominam ſignificat, quemadmodum Filius illius eſt Dominus univerſorum.

Mariæ Nomen glorioſum eſt, atque illuſtre; eſt enim veluti compendium omnium titulorum, & magnalium illius, quam ſibi in Matrem delegit Deus ex illius ſinu prodiens; ita ut ad exprimendam ampliſſimam, quæ fingi poſſit, dignitatem, cumulatiſſimam, quæ unquam inveniri poſſit, ſublimitatem, præſtantiſſimum opus naturæ, & gratiæ, ex Dei manibus profectum, ac tandem prærogativas eminentes, quæ tantam ſuſtinere debent Magnitudinem, inveniendum eſſet Nomen, quod aliquam haberet rationem, & eſſet veluti centrum, in quo omnes iſtæ perfectiones colligerentur, & veluti punctum proſpectus, in quo omnes ad videndum proponerentur, ut eximium opus hoc agnoſceretur, & a ceteris diſtingueretur. Hoc autem præſtitit Deus Sanctæ huic Virgini, imponens in Nativitate illius Nomen, quod latine ſonat Dominam, & Dominatricem. Profecto hoc præſtantius inveniri non poterat; cum ipſe Deus vulgo in ſacris Scripturis eodem Nomine appelletur; *Ego Dominus*, & ex hoc titulo ſe velit agnoſci. *Et ſcietis, quia ego Dominus*; (*Ezech. 6. & 7.*) & ſi omnes evolverimus Textus Sacri paginas, liquebit, ipſum ſe non alio Nomine appellare, quippe qui Dominus eſt eminenter, ſupremumque habens dominium ſuper omnia creata. Hæc enim vis eſt, & ſignificatio Nomini hujus Domini, quod nos quoque illi tribuimus quotidie in precibus noſtris. Sed hoc Magnitudinis Nomen, quod Terræ Principes præponere gloriantur aliis honorum titulis, tamquam ceterorum fundamentum, hoc inquam Nomen illud eſt, quo Matrem ſuam in ſæcula voluit appellari. *Auctor Sermonum in omnia Ethica Chriſtiana argumenta.*

De eadem ſignificatione Nominis Mariæ.

Ex admirabili hoc Mariæ Nomine, facile intelligere eſt, quemadmodum Pater æternus illi partem communicavit juris illius, quod habet in Filium, illi etiam communicaſſe potentiam ſuam, non in omnia tantum creata, verum etiam in Verbum hominem factum. Merito igitur Domina, & Dominatrix vocatur; quandoquidem huic ideæ ſtatim accedunt auguſti tituli Reginæ Cæli, & terræ, qui in hoc admirabili Nomine continentur. Statim in mentem redit, ſicuti omne genu flectitur in Cælo, in terra, & in inferis, audito ſolum Nomine Jeſu, quia Creator eſt ſpirituum Cæleſtium, & quia Mundum vicit, & infernum, Cælum exultare præ gaudio, quia ex hoc Nomine agnoſcit Dominum ſuum, & terram congaudere, quia in eodem Nomine cognoſcit Reparatorem ſuum; inferos autem fremere, quia Victoris ſui Nomen agnoſcit; ita Mariæ Nomen imprimere ſenſus reverentiæ pares dignitati ſuæ, & qualitati Dominæ, & Dominantis. Profecto Cælum non ne gaudio eſtertur, & exclamare cogitur, *quæ eſt iſta quæ aſcendit per deſertum ſicut virgula fumi ex aromatibus myrrhæ, & thuris?* (*Cant. 6. n. 6.*) quæ ſe attollit ſuper Angelos, & Archangelos, ſuper Poteſtates, & Principatus, ſuper thronos, & dominationes, & ſuper omnes Sanctos? *Quæ eſt iſta?* Eſt Maria divina, ſcilicet Cæli Regina, Mater divini Verbi, quæ ſuperiorem ſibi Deum unum agnoſcit. Terra eoſdem fovet ſenſus admirationis; & gaudet venerari in Maria totius Mundi Dominam, & hominum omnium Matrem. Infernus ipſe experitur Nominis hujus effectus, quod illi terribilius eſt, quam caſtrorum acies ordinata; quoniam audito Mariæ Nomine cladis antiquæ reminiſcitur, & Mariam ſuam eſſe Dominam titulo victoriæ, quam de ſpiritibus tenebrarum reportavit. *Sermo Manuſcriptus.*

Mariæ Nomen diſtinxit Virginem ab aliis quæ eodem Nomine appellatæ ſūt.

Mihi videtur non ſine quadam proportione de Maria dici poſſe, quod S. Paulus dixit de Verbo Incarnato, cujus illa Mater eſt; ipſam videlicet altiſſimas Cæli Intelligentias tanto præcellere, quanto differentius præ illis Nomen eſt aſſecuta: *Tanto melior Angelis effecta, quanto differentius præ illis Nomen hereditavit.* Ita ſicuti nomen, ut jure imponatur, explicare debet naturam rei, quam ſignificat, per hoc Mariȩ Nomen, ſtatim concipere debeo, quid illam diſtinguat, & ſingularem conſtituat differentiam a ceteris mulieribus, quȩ eodem nomine, Dominȩ, Reginȩ, & Dominatricis appellatȩ fuerunt. Diſcrimen autem illud eſt, quod aliȩ habuerunt hoc nomen tamquam ſuperadditum illis, quȩ deferebant, & quod vel ex ortu mutuatȩ ſunt, vel ex majoribus ſuis hereditarunt; & qualitas hȩc ea tantum reſpiciebat loca, in quibus aliquod obtinebant imperandi jus, & omnes fere per affinitatem, quam habuere cum Regibus, atque Principibus, a quibus effectæ ſunt auctoritatis eorum conſortes. Sed cum Sanctus Bernardus teſtetur Jeſum Chriſtum ex ipſa natura ſua duxiſſe Nomen, quin illud vel ſorti, vel hominum arbitrio deberet: ſimiliter Mariȩ Nomen in hac prima ſignificatione, Dei juſſu, Nomen illi impoſitum fuit Maternitatis, qua aliquando erat decoranda, propter quam futura erat Cæli, terræque domina. Hac ratione Virgo Sancta ſecernitur ab aliis, quȩ hoc Nomine nuncupantur; & ſtatim agnoſcitur tamquam univerſorum Domina, & Regina. *Auctor Sermonum in omnia argumenta; tomo 2. Myſteriorum.*

Mariæ Nomen venerationem & confidentiā inſpirat.

Quid Chriſtiano intelligendum eſt per Mariæ Nomen? Intelligendum eſt, hanc eſſe Patris ȩterni Filiam; eique ſublimis concipienda eſt idea poteſtatis, quam illi communicat in omnes Creaturas, ſimulque auctoritas, quam illi tribuit in Filium ſuum, qui in diebus carnis ſuȩ fuit illi ſubjectus, ita ut Sol iſte juſtitiȩ obedierit Mariȩ, quemadmodum Naturȩ Sol gradum cohibuit ad hominis vocem. Intelligendum eſt per Nomen Mariȩ, illam eſſe Verbi Incarnati Matrem, ſuamque ab illo Sapientiam hereditatis Nomine accepiſſe; illa Sponſam eſſe Spiritus ſancti, qui dedit illi ea in plenitudine, cujus capax eſt mera creatura, dona ſcientiȩ, caritatis, timoris filialis, & qui locupletavit eam iis rebus omnibus, quȩ in ordine naturȩ dignȩ erant hac Sponſa, quam hominibus proponere volebat tamquam objectum reverentiȩ; omnibuſque gratiȩ donis, quȩ ſanctam inſpirare poſſent confidentiam fidelibus, quibus proponebat Mariam, tamquam Matrem ſibi deſtinatam; nec non omnibus gloriȩ donis, ut illam proponeret Cȩleſtibus Spiritibus tamquam argumentum laudum ſuarum, ac venerationis in omnem ȩternitatem. Hinc fit, ut venerabile Mariæ Nomen ſit Nomen Magnitudinis, quod timorem inſpirat; & Nomen bonitatis, quod ciet confidentiam, ſuavitatem, amorem. Dignatus eſt Deus cum Maria partiri hujus Nominis ſignificationem, illam Dominam efficiens, quemadmodum ipſe Dominus eſt, neque dedignatus eſt cum ipſa ſuam dividere Miſericordiam, efficiens illam Miſericordiæ Matrem, quemadmodum ipſe Pater eſt, quod ipſum Mariȩ Nomen ſignificat: qua re ad illam amandam, & colendam excitamur; quia ex illius Nomine cognoſcimus illam & poſſe, & velle nobis opem ferre apud Deum, a quo Domina effecta eſt. *Sermo Manuſcriptus.*

Proteſtatio obſequii erga Mariā.

Dæmones audito hoc Mariæ Nomine contremiſcant, quandoquidem illis in mentem revocat cladem, quam intulit illis conterens Serpentis caput, & illum enixa, qui eorum evertit imperium. Nos autem, Sancta Virgo, te ſemper habituri ſumus velut illam, quam placuit Deo nobis dare tamquam Dominam; ideoque ea ſemper obſequia tibi præſtabimus, quȩ decent Magnitudinem tuam, & inſignia tua privilegia. Cum S. Anſelmo prȩdicabimus, illum neſcire, quam magnus ſit Deus, qui non ſatis magnam concepit ideam Magnitudinis Mariæ; declarabimus illum ignorare vim, & ſignificationem Nominis adeo illuſtris, qui non profitetur palam ſe tibi eſſe ſubjectum; & ubi cognoverimus gloriam, quæ tibi debetur, & quam hoc Nomen exprimit, gloriæ vertemus, eſſe ex numero filiorum tuorum; quia qualitas hȩc nobis eſt honorificentior, quam ſi maximis terrarum Principibus deſerviremus. Tamen non ſufficit ſcire glorioſum hoc Nomen illi commune eſſe cum ipſo Deo; dici enim poſſet; hoc fuiſſe communicatum Principibus, Regibus, & illis omnibus, qui aliquem obtinent gradum ſuperioritatis; ita ut Scriptura, & idem communis uſus illud cum Domini Nomine confudiſſe videatur: *Servus Domino ſuo ſtat, aut cadit:* (*ad Rom. 14.*) Sed hoc ipſum conſtituit Nobilitatem, & Magnitudinem; nam ubi nomen commune fit ſingulare, & particulariter uni applicatur, ſecum adfert neſcio quid emphaticum, quod exprimit dignitatem, ac meritum illius, cui tribuitur. *Ex Auctore Sermonum in omnia Ethica argumenta. Tomo 1. Myſteriorum.*

Maria hoc vocatur Nomine per excellentiā, quemadmodum Jeſus per ſingularem prærogativam.

Mariȩ Nomen ſub hoc, & ſub Dominȩ titulo ita commune eſt, ut nihilominus Virginem diſtinguat a ceteris, quibus inditum eſt. Ita cum dicitur Sapiens, intelligitur Salomon Virorum omnium Sapientiſſimus; vel cum dicitur ſimpliciter Apoſtolus, ſtatim occurrit menti Sanctus Paulus tamquam ille, qui antonomaſtice hoc Nomine nuncupatur. Hinc fere Salvatorem hominum ex Nomine Domini Noſtri deſignamus, & ſi huic Nomini aliquod accepit epithetum, ſtatim ſignificatio immutatur, vel ad aliam quamlibet dignitatem infinite minorem coarctatur. Hoc ipſum dicendum eſt de auguſta hac Cæli Regina: Hæc antonomaſtice, & per ſingularem prærogativam eſt Domina Noſtra; quoniam id ipſi intelligimus per Mariæ Nomen in noſtro prolatum idiomate; & ſatis ipſi noſtis ab Eccleſiȩ Patribus, omnibuſque populis vulgo, & in quolibet ſermone appellari: Senſus idem eſt, eumdemque ſemper retinet dominii, & magnitudinis characterem, ſemper enim ſignificat Dominam noſtram, quemadmodum Filius ejus Dominus, & Dominator noſter vocatur. Non ne diceres, Chriſtiana ſocietas, ſicuti Deus ab æterno elegerat Matrem Filio ſuo, & alteram alteri deſtinaverat, utrumque in Conſiliis ſuis fuiſſe complexum cum ſubordinatione; nihilominus optaſſe, ut uterque ſæculis omnibus ex hoc dignitatis, & magnitudinis Nomine cognoſcerentur, quod illos a reliquis hominibus ſecerneret. Alter quidem eſt Mundi reparator; altera autem in hujus gloriȩ ſocietatem aſſumpta, ut ſecundum Patrum omnium Sermonem eſſet Reparatrix. Jeſus conſtitutus fuit Mediator Deum inter & homines, & Maria apud

Fi-

Filium Mediatrix. Hic titulus eſt, qui illi negari non poteſt. *Idem.*

Deum inter & Mariam non deeſt quædā idiomatis communicatio.

Non ne videtur, ſicuti non defuit communicatio quædam inter divinam, humanamque naturam, ita ut, quod pertinebat ad Deum, fieret hominis proprium; & quidquid hominem decebat, fieret Dei proprium: ſimili ratione quamdam fuiſſe communicationem Deum inter, & Virginem, ita ut Nomen Dominæ, quod Omnipotentis proprium eſt, Mariæ conveniat, non ſolum per Nominis ſui ſignificationem, ſed per veram Supremi Dominii Mariæ communicati attributionem? In unione naturæ divinæ cum humana, qui erat impaſſibilis, factus fuit impaſſibilis; immortalis ſubdidit ſe legibus mortis; qui eadem virtus erat, & invicta fortitudo, factus eſt infirmus; qui omnes replet locos, & nullo contineri poteſt, viſus eſt coarctatus inter anguſtos limites incunabuli, & per admirabile commercium, quod Cæleſtis, & Terreſtris Eccleſia in ſæcula admirabitur, qui mortalis erat, & omnibus Vitæ hujus miſeriis obnoxius, ac infirmitas ipſa, factus eſt immortalis, impaſſibilis, omnipotens. Hic ſimiliter, verumtamen cum aliqua proportione, illa, quæ erat omnium creaturarum humillima, & in nihilo ſuo immerſa, evehitur ad qualitatem Dominæ, in cujus partem illam evocat Deus, eidem tribuens Mariæ Nomen. Hæc ſinu complectitur ſuo illum, qui nullis poteſt finibus contineri. Hæc igitur eſt communicatio idiomatis, immo denominationis, atque etiam poteſtatis. Homines nomina imponunt, ſed, ut plurimum, nomina vacua, & inutilia; Dei unius eſt replere illa, quod præſtitit, imponens Virgini Mariæ Nomen, quod Dominam, ac Reginam ſignificat. *Ex Sermone Manuſcripto.*

Cultus Virgini præſtitus in Mariæ Nomine cōplectitur illius dominium.

Mirum ne igitur eſt, ſi, cum gloria communis ſit Jeſum inter & Mariam, alter hominum Redemptor vocetur, altera dicatur Redemptrix, cum eorum Nativitas eumdem habuerit finem, & Deus utrumque fuerit complexus in eodem ordine Conſiliorum ſuorum: uterque idem Domini Nomen geſſerunt, & cum tanta adſit inter utriuſque titulos, ac prærogativas ſimilitudo, alter quidem Dominus antonomaſtice, altera vero Domina appelletur; ut per hanc Nominis conformitatem intelligamus excellentiam, auctoritatem, meritum, & ſuperioritatem, quam habent uterque ſuper homines reliquos; & proinde cultum, quem utrique debemus. Licet enim tantum ſit inter utrumque diſcrimen, ut nemo ita rudis ſit in noſtræ Religionis officiis, qui illud valeat ignorare; hoc tamen non prohibet, quominus beatiſſimæ huic Creaturæ peculiarem tribuat cultum ab eo diſtinctum, quo Sanctos omnes veneratur, quos nonniſi tamquam Dei famulos colit, cum Mariam proprio proſequatur honore, utpote illam quæ Dominæ Nomen ſibi comparavit, quatenus Mater Dei ipſius; quod novam ſuppeditat probationem, quæ oſtendit illam jure optimo Dominam, & Reginam vocari, cum ſit Mater Domini, & Regis, qui in univerſo Mundo dominatur. *Idem.*

Omne genu flectitur audito Mariæ Nomine, nō ſecus ac Jeſu.

Nonne videmus inter homines, ſtatim ac aliquis in Principem eligitur, Matrem illius illico ſtatum mutare, & Principis, Dominæque titulum aſſumere, quamvis etiam minime obtineret auctoritatem? Simili ratione hinc inferendum eſt Creatoris, & abſoluti Cæli, Terræque Domini Matrem Dominam eſſe omnium creaturarum: Et inſignis quidam Sanctitate Vir hoc ipſum inferre non dubitat, quod S. Paulus infert de Nomine, & dignitate, ad quam evectus fuit J.C. *Ut in Nomine Mariæ: omne genu flectatur cæleſtium, terreſtrium, & infernorum.* (*ad Philipp. 2.*) Opus eſt, ut ex hoc Nomine agnoſcatur dignitas, & magnitudo Mariæ, & quidquid præexcellentiſſimum eſt, illi præſtet obſequium non ſecus ac Supremæ illius Majeſtati, quem ipſa in lucem effudit: ut omnes Cæli poteſtates genu flectant coram illa; præpollentes Monarchæ ſe ſe illi ſubmittant, atque ſe beatos putent, ſi eidem famulentur; & ut Princeps ipſe tenebrarum, cui Dei Filius videtur Mundi imperium tribuere propter poteſtatem, quam exercet in illo, ad ſolum Mariæ Nomen contremiſcat: *Omne genu flectatur.* Hoc igitur Nomen glorioſius eſſe non poterat, quam ſi aſſumeretur ab ipſa Magnitudine, ideoque a celſiſſima, quæ unquam extiterit, dignitate. Sed hoc Nomen eſſet nobis vacuum, & titulus inanis, cujuſmodi eſſet Regis ſine ſubditis, Domini ſine ſervis, Principis ſine principatu; ſi ipſi detrectaremus eſſe ex numero Servorum, & Subditorum Mariæ, per cultum, officia, & obſequia, quæ illi præſtare poſſumus. *Idem.*

Adhortatio ad Mariæ Nomen colendum.

Dicetur ne, Mariam in Cælo coli tamquam Dominam, & Reginam; ab omnibus nationibus honorari; ab omnibus creaturis in pretio haberi; nos vero in quorum gratiam hoc illi Nomen impoſitum fuit, noviſſimos eſſe, qui eam veneremur? Noſtis, Domini, Principis, Regiſque dignitatem cedere in honorem ſervorum, ac ſubditorum; glorioſum eſſe potenti Domino famulari, & ambitioſiſſimum quemlibet ſibi laudi vertere, titulos ſuos exornare nominibus officiorum, & munerum, quæ poſſident apud Principes terrȩ; nec deeſſe quoſdam, qui nobilitatem, ac inſigne decus afferant poſſidentibus illos; & vetuſtæ, probatæque nobilitatis argumentum eſſe, oſtendere majores ſuos jampridem iiſdem decoratos fuiſſe; ſervi enim magnitudinem ex magnitudine Domini metiri conſuevimus. Ah! quem gloriæ cumulum non recipimus cum cenſemur in numero Servorum illius, quæ jure optimo totius orbis Domina nuncupatur? Miſſa faciamus omnia commoda, quæ hinc nobis cedere poſſunt; omittamus omnia, quæ illi præſtamus officia in Deum tamquam finem ſuum referri, & hæc ipſa viam eſſe, per quam ad illum tutius contendamus. Cogitemus ſolum hoc eſſe ſervire illi, cui famulari gloriantur Angeli: Si Deo ſervire, regnare eſt, ut Sacer Textus inquit, eamdem eſſe gloriam ſervientium ei, cui ipſe Dei Filius non dedignatus eſt ſe ſe triginta annos ſubjicere. Ita eſt, nullus honor comparari poteſt cum hoc, famulandi videlicet illi, cui Deus Mariæ Nomen impoſuit, videlicet Dominæ. *Idem.*

Uſus Nominis hujus Mariæ in tentationibus efficāx.

Sanctus Bernardus, qui nullam ſibi elabi patitur occaſionem præſeferendi ſui cordis ſenſus erga hanc clementiæ Matrem, alludens Nomini, quod geſtat, & auxilio, quod navigantes inveniunt in ſtella quam ducem ſequuntur, exprimit opem, quam a Maria percipere debemus loco quodam divina eloquentia referto; quem cum multi laboris opus eſſet referre, illud in compendium afferam. Quicumque es, qui ignorare non vales, te in ſæculi hujus pelago tamquam in æſtuoſo mari fluctibus, atque procellis agitari, quibus undique premeris; niſi vis ſubmergi, ne declines oculos ab hoc ſydere, cujus propitium lumen mulcet tempeſtates, & te in tutum adducit. Si tentationes, quæ ſunt tamquam totidem furentes venti, qui te manifeſto objiciunt periculo naufragii, te laceſſunt; invoca Mariæ Nomen; ſcis enim hanc ſemper eſſe paratam, ut in tanta neceſſitate opituletur, *Reſpice ſtellam, voca Mariam.* Si impetus iræ, vel violenta avaræ cupidinis deſideria, ſi incompoſiti motus rebellis concupiſcentiæ in naufragii periculum adducunt fragile hoc vaſculum, in quo gratiæ theſauros geſtamus, *Reſpice ad Mariam*, Confuge ad Mariam, quæ cohibere poteſt affectuum noſtrorum procellas. Si te criminum tuorum horror perturbat, quorum numerus, & enormitas terrorem, & confuſionem injicit in conſcientiam tuam; ſi divinorum Judiciorum timor, & abuſus perennis Miſericordiæ, te ad deſperationem impellit, cogita Mariam, ut Nomen ejus revocet tibi in mentem bonitatem, & illa, quæ peccatorum miſeretur, cieat ſpem in corde tuo, *Idem.*

Quinam ſūt peccatores qui ſperare poſſunt, ſe criminum ſuorum veniam conſecuturos Mariæ nomen invocando.

Scio Mariæ Nomen nihil afferre ſolatii obduratis peccatoribus, qui in criminibus ſuis volunt perſeverare. Quapropter cum invitatur peccator, ut confidere velit in hoc ſancto Mariæ Nomine, & ſæpe invocet illud, & cum illi polliceor, ipſum in eo ſolatium eſſe inventurum, loquor ad peccatorem, qui profecto per vitȩ ſuȩ flagitia jacturam fecit gratiȩ Dei ſui, ſed qui ſincera ductus pœnitentia quærit infringere vincula, & de erroribus ſuis reverti; loquor ad peccatorem, qui per fragilitatem, vel violenta raptus cupiditate plures funeſtos lapſus committit, & qui etiam plures annos ſecus oram abyſſi permanſit, ſed qui ſerio cogitans de vitæ brevitate, extimeſcens, ut mors illum deprehendat, gemens, attollit manus in Cælum, & Dominum orat, ut ſibi tempus tribuat agendi pœnitentiam; loquor ad Chriſtianum, qui vere quidem vixit ſine ullo pietatis ſenſu, ſine Religione, & quin ullum haberet cæleſtium, æternorumque bonorum affectum, & in perenni ſpiritus evagatione: ſed qui reminiſcens beneficiorum quibus cumulatus fuit, & quæ ingrati animi vitio rependit, recens vitæ genus optat amplecti, & reſpondere conatur ſuavibus illiciis gratiȩ naſcentis. Es ne tu hujus characteris? habes ne primas haſce diſpoſitiones futuræ converſioni neceſſarias? Ah! Ex hoc momento quantulibet peccator ſis, illico experiris, in auguſto Mariæ Nomine neſcio quid inveniri, quod effundit in animam ſolidam ſpem, & veram conſolationem. Quorſum iſtud? Profecto ad adſpectum tot infidelitatum, atque flagitiorum, peccator, qui non vult amplius ſe peccatorem eſſe, omnem ſpem abjiceret, certum eſt, animumque deſponderet, ſi neſciret ſecundum noſtræ Religionis principia, adhuc eſſe in poteſtate ſua flectere Deum ſuum, & illius patrocinium mereri. Coarctat igitur vota ſua hinc quidem ad obtinendam criminum ſuorum veniam, inde vero ad promerendam ſibi hæc non communia ſubſidia, has ſingulares gratias, quas paucis concedit Deus, & ſine quibus prævidet tamen, ſibi futurum opus arduum, ac fere impoſſibile, radicitus pravos habitus convellere, & vincere ſuam in malum proclivitatem. Sed Mariȩ Nomen videtur quodammodo utrumque polliceri: hoc proferre nequit, quin ſecretam habeat certitudinem adimplendi ſua deſideria; ſentit ſpem ſuam excitari; ſibi animum facit, ac ſe confortat; cur? Quia hoc Nomen docet illum, Mariam, Matrem hanc incomparabilem, eſſe hominum Mediatricem, validamque patronam apud Filium ſuum, Judicem noſtrum, & Deum. Hoc igitur Nomem amabile peccatoribus eſt pignus veniȩ, quam deprecantur in agitationibus pœnitentiæ adhuc imperfectȩ; cum aliunde certi ſint protectionis hujus Advocatȩ peccatorum, qui ad ipſius bonitatem confugiunt. *Ex Sermone Patris Chamillard de Sancto Nomine Mariæ.*